

Autorzy:

mgr Lidia Wójciak

mgr Ewa Filipiak

mgr Agnieszka Kwolek

mgr Teresa Soja

mgr Magdalena Jama

mgr Jagoda Spek

Małgorzata Starzyńska

mgr Kamila Olechnowicz

Konsultacja metodyczna:

nauczyciele doradcy wychowania przedszkolnego:

mgr Anita Kępińska

mgr Maria Jolanta Małek

Dyrektor przedszkola – mgr Lidia Wójciak

SPIS TREŚCI

SPIS TREŚCI.....	2
WSTĘP	3
ODDZIAŁYWANIE BAJKI I BAŚNI NA DZIECKO	4
ODDZIAŁYWANIE BAJKI I BAŚNI NA DZIECKO W WIEKU PRZEDSZKOLNYM	12
SCENARIUSZE ZAJEĆ KOLEŻEŃSKICH	18
SCENARIUSZE ZAJEĆ OTWARTYCH DLA RODZICÓW	36
LITERATURA	52
ZAŁĄCZNIKI	56

WSTĘP

Realizacja podstawy programowej w przedszkolu nakłada na nauczycieli obowiązek poszukiwania optymalnych rozwiązań metodycznych, które w atrakcyjny sposób pozwolą przedszkolakom eksplorować świat. Wszystkie metody i formy pracy z małym dzieckiem aktywizujące jego myślenie, działanie i twórczą aktywność są bardzo pożądane, bo tylko w taki sposób dziecko przyswoi najważniejsze dla jego rozwoju umiejętności i zdobędzie wiedzę o otaczającym świecie idąc własną drogą.

Niniejsza publikacja jest propozycją rozwiązań metodycznych, w których nauczyciele z dziećmi przenoszą ze świata baśni, bajki i bajeczki to co jest w nich najcenniejsze i przydatne w życiu realnym. Korzystanie z mądrości baśni, bajek i bajeczek w dobie dzisiejszego społeczeństwa informacyjnego zdaje się być jedną z niewielu dróg prowadzących do rozwijania wyobraźni, pobudzania do tworzenia, a tym samym budowania własnego świata przez dziecko.

W baśniach, bajkach i bajeczkach świat realny miesza się ze światem fantazji tworząc dla dziecka zrozumiałą rzeczywistość. Dziecko, dzięki nim przeżywa różne emocje, i te dobre i te złe ale znajduje w nich także sposób na rozwiązanie problemów czy sprawianie sobie przyjemności.

W świecie bajek dzieci zaprzyjaźniają się z bohaterami, chcą przeżyć z nimi wspaniałe przygody, a czasem utożsamiają się z nimi, bo wtedy czują się ważne, potrzebne i bezpieczne. Na ich podstawie często dzieci budują pozytywny obraz samego siebie.

Warto zatem by nauczyciele korzystali w swojej codziennej pracy z baśni, bajek i bajeczek czyniąc z nich narzędzie dla rozwijania osobowości dziecka, które tak naprawdę dopiero uczy się życia. Pozwólmy dzieciom nauczyć się wyrażać uczucia, prawidłowo je nazywać, poznać wzory do naśladowania w kreowaniu własnej tożsamości. Bawmy się zatem z dziećmi baśnią, bajką i bajeczką bo one są źródłem zbieranych doświadczeń, które zaprocentują w ich przyszłym życiu.

Lidia Wójciak

ODDZIAŁYWANIE BAJKI I BAŚNI NA DZIECKO

Czytanie dziecku ma ogromne znaczenie dla jego rozwoju umysłowego, moralnego i psychicznego oraz wpływa na jego wrażliwość i wyobraźnię. Literatura poszerza wiadomości małego odbiorcy o świecie, jak on funkcjonuje oraz o relacjach w społeczeństwie. Z różnymi bohaterami przedszkolaki mogą poznawać dalekie krainy, odkrywać tajemnice przyrody oraz poznawać zwyczaje panujące w innych krajach. Dzieciaki są bardzo chłonnymi odbiorcami bajek i baśni, potrafią nawet przyjąć cechy od swoich ulubionych bohaterów. Dzieje się tak dlatego, że jest to charakterystyczna cecha rozwojowa wieku dziecięcego, podczas nagłego rozwoju zwiększa się zapotrzebowanie na wzorce zachowań, występuje wzmożona pobudliwość emocjonalna jak i skłonność do naśladownictw zaobserwowanych zachowań z otoczenia¹. Mali słuchacze dostrzegają zależności występujące między bohaterami, potrafią odróżnić, które postacie utożsamiają dobre wzorce, a które złe. Potrafią rozpoznać, które zachowania są pożądane a które wręcz przeciwnie, dzięki czemu kształtuje się ich rozwój moralny. Dzieci bardzo przeżywają treść bajek i baśni, aktywnie uczestniczą i przeżywają emocje, które towarzyszą w utworze. Rozmowy po przeczytanych bajkach czy baśniach pokazują nam sposób myślenia i odbierania danego tekstu przez dzieci, dają im możliwość swobodnego wypowiedzenia o swoich odczuciach związanych z utworem co przyczynia się do rozwoju słownictwa.

Współczesne bajki odzwierciedlają realną codzienność życia dziecięcego. Bohaterami są najczęściej dzieci, które możemy spotkać na podwórku, spacerze czy placu zabaw. Znajdują się oni w bliskiej przestrzeni naszego domu. Tematyka tych bajek jest bardzo szeroka dotycząca wszystkich elementów dziecięcego świata. Przykładem są utwory o nauce jazdy na rowerze,

¹ J. Truskolaska, Wychować miłośnika książki czyli czytelnictwo i okolice, Maternus Media, Tychy 2007, s. 69.

o pojawieniu się nowego członka rodziny – młodszego rodzeństwa, wycieczce nad jezioro czy odwiedzinach u babci. Bajka ma to do siebie, że kształtuje i rozwija osobowość naszego dziecka. Pozwala na poukładanie w sobie spraw zewnętrznych i wewnętrznych, które są dla dziecka niezrozumiałe. Pozwala na odkrycie siebie, zastanowienie się kim chce być raz kim jestem. Obecna rzeczywistość jest bardzo poukładana charakteryzująca się jasnymi prawami. Pokazuje ona świat, różne środowiska i to co go otacza, działa w sposób adekwatny do możliwości intelektualnych. Wzbogaca jego myśli oraz odnosi się do przeżyć. Daje możliwość poznania tych celów do których człowiek dąży, ukazuje sens egzystencji jak i dostarcza wiedzę dotyczącą istot żywych i ich postępowania². Naucza wzorów poprawnych zachowań odpowiednich do opisanych okoliczności. Poprzez wydarzenia i próby wyjścia z sytuacji przez bohatera nakreślone zostają schematy pozytywnego działania. Przez to, że pokazują jakiś fragment rzeczywistości skłaniają tym samym do dalszego i głębszego jej poznania.

Ważniejszą z ról bajki jest rozwijanie i wzbogacanie wyobraźni³. Stefan Szuman skupił się na tym, że dziecko słuchając bajek „uczy się ujmować myślowo i wyobrażeniowo całości zdarzeń życiowych, zdawać sobie sprawę z ich przebiegu, wiązać poszczególne fakty i podporządkowywać je myśli przewodniej. Bajka nie tylko pobudza wyobrażanie i fantazję, lecz kształci i ćwiczy mechanizmy wyobrażeniowe.”⁴ Następuje tworzenie i kreowanie bajkowych postaci, wymyślanie ich dalszych losów oraz własnego przebiegu przedstawionych wydarzeń. Przyczynia się to do poszerzania i wzbogacania

² P. Kowalik, Wpływ bajki i baśni na dzieci w edukacji wczesnoszkolnej (szkic teoretyczny), „Nauczyciel i Szkoła” 2004, nr 3–4, s. 47- 48.

³ M. Molicka, Bajki terapeutyczne dla dzieci, Media Rodzina, Leszno 1998, s. 28.

⁴ S. Szuman, Wpływ bajki na psychikę dziecka, Warszawa 1960, s. 204.

możliwości kreacyjnych i interpretacyjnych⁵. Ćwiczą skupianie uwagi wraz z koncentracją. Utwór ten wpływa na sferę emocjonalną poprzez aktywne oddziaływanie na słuchacza. Przeżywanie wspólne wraz z głównym bohaterem trapiących go rozterek i emocji. Płacze, śmieje się bądź jest zaintrygowany oczekując na dalszy rozwój akcji. Przez obserwacje postaci uczy się form wyrażania emocji oraz wie które będą akceptowane przez otoczenie i te którymi nie powinno się posługiwać. Ma znaczenie wychowawcze niosące ze sobą wartości poprzez morał występujący w utworze jak i socjalizacyjne. Uwidacznia on pozytywnie akceptowane prawdy przez społeczność. Bohaterowie w bajkach są wzorami godnymi naśladowania będącymi nosicielami pozytywnych cech. Dzieci przejmują zachowanie spotykane w bajkach ponieważ utożsamiają się z bohaterami. Są oni zazwyczaj podobni wiekiem i dzięki temu łatwiej jest się z nim identyfikować. Poprzez codzienne sytuacje nakierowują na to jak i kiedy się zachować. Co wolno, a czego nie wolno robić dzięki jasnemu i wyraźnemu przekazowi. Moralny aspekt polega na umiejętności odkrywania i różnicowania dobra i zła w świecie. Jasność przekazu i wynikające z tego, co jest dobre, a co nie pozwalają dziecku na wiarę w słuszność dobrego postępowania oraz w sprawiedliwość⁶.

Baśnie fascynują dzieci już od pokoleń nie zważając w jakiej epoce i wieku się znajdujemy. Zabieg zastosowany, którym jest świadome połączenie świata fantastycznego z przenikającą go rzeczywistością przenikającą się w harmonijny sposób prawda z fikcją. Takie przechodzenie pomiędzy znane rzeczywistości, a nowo wytworzone światy wprawia w nas ciągle zaskoczenie powodujące zaciekawienie oraz zdziwienie⁷. Sprawia to chęć dalszego poznania

⁵ H. Ratyńska, Rola książki i czasopisma w wychowaniu przedszkolnym, [w:] Red. S. Fryciego i I. Kaniowskiej-Lewańskiej, Kultura literacka w przedszkolu, WSiP, Warszawa 1982, s. 225.

⁶ S. Matuszewski, Stymulująca rola bajki w rozwoju dziecka, „Wychowawca” 2006, nr 4, s. 1-3.

⁷ D. Simonides, Fantastyka baśni i innych tekstów folklorystycznych w życiu dziecka, [W:] Red. H. Skrobiszewska, Baśń i dziecko, Ludowa Spółdzielnia Wydawnicza, Warszawa 1978, s. 116.

i przeżywania. Działaniem baśni jest stymulowanie rozwoju, odkrywanie swojej świadomości jak i dojrzewanie wraz z odbiorcą. Jest możliwość działania na tę stronę natury ludzkiej, która pozostaje nieświadomą⁸. Utwór ten kształtuje wyobraźnię, przez obecną fantazję daje możliwości snucia różnych scenariuszy, tworzenia rzeczy zupełnie nowych wzbudzając kreatywność, ale i wyobrażenia na temat bohaterów. Również dzięki tej pobudzonej fantazji dziecko może zauważyć zależność, że to co w świecie realnym jest pełne chaosu, ciężkie i niepojęte to w świecie baśniowym łatwe, zrozumiałe, poukładane. To uporządkowanie daje odbiorcy rodzaj wytchnienia, spokoju. Fantastyczna kraina pomimo swej cudowności cechuje się obecną logiką ponieważ rzeczy rzeczywiste zostają niezmiennie tylko istoty magiczne poddane są procesom imaginacji⁹.

Wychowawczą rolę zobaczymy w postawie i działaniu bohatera. Śledząc wydarzenia w utworze widzimy zachowania i wartości jakimi kieruje się główna postać. Właśnie w niej został przemycony kawałek dziecięcego „ja”. Dzięki czemu zasłuchane dziecko identyfikuje się z postacią. Bohater przemierzający fantastyczny świat napotyka pewne trudności. Lecz on się nie poddaje i nie zostaje bierny wobec tej sytuacji. Posiada w sobie ogromną dawkę samozaparcia i zaradności. W tym wszystkim nie jest sam, zawsze otrzymuje magiczną formę pomocy, jest ona nie dla niego samego tylko, by osiągnął postawiony przed cel. Wie kiedy szukać pomocy oraz u kogo i jak wykorzystywać otrzymane wskazówki. Postacie posiadają również ogromne umiejętności pozwalające osiągnąć cel, który z zasady jest dążeniem do jakiś pozytywnych wartości. Pokazana zostaje droga dążenia do tych wartości pomimo wszystkiego. Umysławia dziecku, że walka z trudnościami w życiu jest nieunikniona, że to

⁸ P. Peju, *Dziewczynka w baśniowym świecie. O poetykę baśni: w odpowiedzi na interpretacje psychoanalityczne i formalistyczne*, Przeł. M. P l u t a, Sic!, Warszawa 2008, s. 57.

⁹ D. Simonides, op. cit. , s.118.

nieodłączna część istnienia ludzkiego lecz można odnieść zwycięstwo. W ten sposób zachęcają do działania i aktywności pokonywania napotkanych przeszkód. W utworze występuje klasyfikacja postaci dotycząca opowiedzenia się po stronie dobra, piękna – białej bądź zła, brzydoty – czarnej, nie występują charaktery pośrednie¹⁰. Taki wyraźny podział pokazuje czytelną granicę młodemu odbiorcy. Dzieje się to na zasadzie kontrastu i przerysowania postaci. W każdym z nas jest dobro i zło tylko u jednych dominuje pozytywna cecha, a u drugich negatywna. Toczy się walka wewnętrzna tych dwóch elementów i pokazane są skutki obu wyborów. „Baśnie w bardzo prosty sposób ukazują, że źródło zła tkwi w nas samych, ale że potrafimy je pokonać [...], że właśnie poprzez pokonywanie własnych słabości stajemy się dobrzy.”¹¹ Widzimy jak podążanie za pięknem, sprawiedliwością i dobrocią odnosi sukces. Jest to bardzo istotne dla młodego człowieka buduje w nim wiarę w poczucie sprawiedliwości w walce o słuszną sprawę wraz z pomocą innych osób. Pomaga wyzbyć się egocentrycznego spojrzenia i rozszerzenia go na innych. Przyczynia się do znacznego rozwoju osobowości oraz światopoglądu dziecka¹². Kreują wartości moralne na podstawie występujących bohaterów. Dobre uczynki zostają nagradzane, a te niechlubne spotyka kara. Widząc pozytywną postać dziecko też chce być takie jak ona, przyjmuje wartości którymi się kieruje. Nie narzuca żadnych powinności moralnych zostawia je do interpretacji i wyciągania wniosków. Poprzez ów granicę między tym co jest czarne, a białe pozwala odbiorcy na swobodne rozróżnienie i pojęcie, że tak jak w życiu świadomość kary na zawsze powstrzyma nas od popełnienia niegodziwego czynu. Fakt, że zbrodnia nie popłaca, a bohater odnosi porażkę i zostaje sam przemawia do dziecka

¹⁰ Ibidem, s. 118 – 120.

¹¹ K. Rybczyńska, W kilku słowach o baśni, „Wychowawca”, (2004)5, s. 18.

¹² S. Wortman, op. cit. , s. 163-164.

bardziej¹³. Wprowadzają młodych odbiorców na moralną ścieżkę poznania. Przeżywając sytuacje wraz z bohaterami dostrzegamy całą gamę emocji, to jakie przybierają formy. Rozpoczynają się od najpiękniejszych i najradośniejszych, aż po wstydlive i przerażające. Wszystkie emocje jak i uczucia są w jasny sposób określone. Następuje możliwość odkrycia jeszcze nieuświadomionych uczuć oraz doświadczanie nowo obecnych, uczą rozróżniania i nazywania emocji. Mogą wspólnie wraz z postaciami przepracować je. Nauczają empatii i współczucia względem innych¹⁴. Gatunek ten porusza problemy egzystencjalne dotyczące każdego człowieka i boryka się on z nimi na każdym etapie swojego życia. Daje możliwość przepracowania danego problemu z którym akurat boryka się dziecko, ponieważ w większości każda baśń odnosi się do innego problemu. Zastają one pokazane w sposób zwięzły i przejrzysty¹⁵. Baśnie uzmysławiają dziecku, że jeśli chce dorosnąć musi znieść odrobinę cierpienia i podjąć ryzyko jakie się z tym wiąże. Wyjść naprzeciw temu co jest nieznane¹⁶.

Wspieranie rozwoju społecznego też należy do wielu funkcji tego gatunku. Obcujące dziecko z baśnią wchodzi niejako w kulturowe dziedzictwo danego społeczeństwa. A w doznaniach i doświadczeniach postaci rozpoznaje podobne do tych, z którymi sam się spotyka i są mu bliskie. Zauważa, że te przeżycia dotyczą także innych ludzi, jest to podstawowym elementem poczucia wspólnoty ze światem¹⁷. Przez przyjmowanie różnorodnych postaw postaci powiększają zdolności wnikania i współodczuwania emocji innych, dzięki czemu „ja” zostaje zepchnięte na dalszy tor, co przyczynia się do społecznego

¹³ B. Bettelhem, , op. cit. , s. 30- 31.

¹⁴ C. Pertler, R. Pertle, Baśnie w Przedszkolu, Jedność, Kielce 2012, s. 12.

¹⁵ B. Bettelhem, , op. cit. , s. 29.

¹⁶ A. Baluch, Książka jest światem. O literaturze dla dzieci małych oraz dla dzieci starszych i nastolatków, Universitas, Kraków 2005, s. 31.

¹⁷ M. Tyszkowa, op. cit. , s. 144.

współistnienia¹⁸. Pokazują również takie problemy egzystencjalne jak starość, śmierć bliskich, choroba robią to w sposób naturalny będący częścią każdego życia ludzkiego. W baśniach lekarstwem i ukojeniem zazwyczaj jest przyroda i obcowanie z nią.

Sprzyja rozwojowi intelektualnemu dzięki licznym metaforom oraz symbolice jaką posiada. „Sztuka, a w szczególności literatura, zwłaszcza baśniowa, dostarcza jednostce wzorów skrótowego, symbolicznego i syntetycznego ujmowania rozległych obszarów doświadczenia.”¹⁹ Dzięki treścią ukrytym w symbolice zachęca do twórczego myślenia oraz wyciągania wniosków są swoistego rodzaju szkoła rozszyfrowywania znaczeń. „Baśń to elementarz, z którego dziecko uczy się czytać we własnym umyśle, elementarz napisany w języku obrazów. Jest to jedyny język, dzięki któremu możemy rozumieć siebie i innych zanim dojrzejemy intelektualnie.”²⁰ Wzbogaca słownictwo raz rozwijają się umiejętności komunikacyjne, poszerza wiedzę dotyczącą różnych zjawisk społecznych jak i przyrodniczych. Zachęcają nas do stawiania pytań i poszukiwania odpowiedzi na nie, analizowania sytuacji przyczynowo – skutkowych oraz wyciągania wniosków. Ma znaczenie w kształtowaniu wartości estetycznych dziecka. „Baśnie rozwijają także wrażliwość estetyczną poprzez piękno formy, języka, opisów, uczą rozumienia ludzi innych ras i narodów, zapoznają z ich obyczajami, geografiami i przyrodą.”²¹

Baśń posiada bogate znaczenie terapeutyczne gdzie „przypina skrzydła do ramion i pozwala oderwać się od rzeczywistości, a później jak z lotu ptaka zobaczyć swoje problemy wpisane w losy innych, znaleźć wzory, zasoby

¹⁸ C. Pertler, R. Pertle, op. cit. , s. 13.

¹⁹ M. Tyszkowa, op. cit. , s. 141.

²⁰ B. Bettelhem, , op. cit. , s. 255.

²¹ U. Przybyszewska, Baśnie, [W:] Red. A. Przecławaska, Literatura dla dzieci i młodzieży w procesie wychowania, WSiP, Warszawa 1978, s. 74.

w skarbnicy baśni.”²² Tutaj znaczna rola odgrywa bohater, gdzie przy użyciu wyobraźni oraz identyfikacji z nim dziecko może na jego przykładzie przepracować swoje lęki bądź ciężkie sytuacje. Wraz nim przechodzi cały proces mierząc się z trudnościami aż do pozytywnego zakończenia. Przez to utożsamienie jest możliwa rekompensata swoich rzeczywistych lub wymyślonych braków za pomocą wyobraźni. Dzięki tej możliwości wyobrażenia sobie, że jest się danym bohaterem i potrafi to co ów bohater, dziecko może spełnić swoje ukryte pragnienia dotyczące swoich ograniczeń ²³. Daje możliwość, by bez jakiegokolwiek napięcia i stresu poznać i zagłębić się w swoje problemy. Naucza i radzi jak działać i zachowywać się w stresujących sytuacjach. Poprzez baśnie dziecko uczy się, że o problemach trzeba myśleć w sposób pozytywny i podjąć próbę ich rozwiązania. Budują wiarę w swoje możliwości oraz wzmacniają poczucie własnej wartości. Są szansą, by zmierzyć się z wewnętrznymi konfliktami i lękami obecnymi w danym momencie życia. Pomaga dziecku odnaleźć siebie i swój system wartości. Uodparnia przed negatywnymi bodźcami zewnętrznymi oraz sprawia, że działają z słabszą siłą²⁴.

LITERATURA:

Materiał pochodzi z pracy licencjackiej nr 418563 Amanda Patrycja Filipiak „Bajka i baśń w kształceniu języka mówionego dziecka przedszkolnego – w opinii nauczycieli”, Poznań 2018.

Przygotowała: E. Filipiak

²² M. Molicka, Bajko-terapia. O lękach dzieci i nowej metodzie terapii, Media Rodzinna, Poznań 2002, s. 7–8.

²³ B. Bettelhem, , op. cit. , s. 100.

²⁴ A. Jaszczuk, B. Kochaniak, Czarodziejski Pyłek – czyli metafora i bajka we wspomaganiu rozwoju małego dziecka, Impuls, Kraków 2006, s. 15-16.

ODDZIAŁYWANIE BAJKI I BAŚNI NA DZIECKO W WIEKU PRZEDSZKOLNYM

Słowo „baśń” pochodzi z prasłowiańskiego słowa „basn, basni”, co oznacza „gadanie”, jest to „opowiadanie o treści fantastycznej”. W Polsce nazwa ta była już znana w XV wieku, pozostawała w silnym związku ze słowem bajka (zmyślać, fantazjować). Dlatego te dwa terminy często traktuje się synonimicznie.

Baśń to jeden z podstawowych gatunków epickich literatury ludowej. Jest to utwór fantastyczny, wywodzący się z bajki ludowej, na ogół niewielkich rozmiarów. Głównym motywem przejawiającym się we wszystkich baśniach jest kontakt postaci ludzkiej ze sferą nadprzyrodzoną, zarówno w kwestii pozostałych postaci, jak również wydarzeń, ram czasoprzestrzennych czy przedmiotów.

Sama warstwa fabularna baśni nie jest zbyt skomplikowana, a przeważającą ośią wydarzeń różnych postaci jest walka dobra ze złem zakończona zwycięstwem dobra.

Bohaterem baśni może być zarówno człowiek, kot, ryba, jak i zwykle drzewo, które po nadaniu mu cech baśniowych staje się wyrazistą postacią. Baśń wyróżnia eksponowanie elementów nadprzyrodzonych i magicznych. Magią posługują się zarówno postaci dobre, jak i złe. Nadprzyrodzonością tchnie wręcz cały otaczający świat, co często wyraża się wprowadzeniem postaci fantastycznych, takich jak krasnoludki czy wróżki.

Baśń zaspakaja podstawowe potrzeby rozwijającej się osobowości dziecka. Posiada ogromne walory kształcące, estetyczne i wychowawcze, wzbogaca wiedzę dziecka, rozwija uwagę, wyobraźnię, pamięć, uszlachetnia uczucia, kształci jego charakter.

Baśń wprowadza atmosferę tajemniczości, wzbudza zaciekawienie losami bohaterów, przenosi w świat fikcji i fantazji, o wiele piękniejszy niż

aktualna rzeczywistość. B. Bettelheim twierdzi, że „baśń to elementarz, z którego dziecko uczy się czytać we własnym umyśle, elementarz napisany w języku obrazów. Jest to jedyny język, dzięki któremu możemy rozumieć siebie i innych, zanim dojrzejemy intelektualnie”. Zdanie to w prosty i piękny sposób wyjaśnia potrzebę obcowania z baśnią i jej ogromną rolę w kształtowaniu intelektu, emocjonalności i załóżka światopoglądu młodej istoty. Baśń przekazuje w sobie wartości w wielu płaszczyznach. „Baśń jest czymś jedynym i swoistym nie tylko pośród form literackich; jest to jedyny wytwór sztuki tak całkowicie zrozumiały dla dziecka”

Baśń pozwala dziecku rozwiązywać własne problemy. Naturą młodej, nieuksztalowanej psychiki jest brak pełnego pojmowania wszelkiego rodzaju sytuacji, stanów pośrednich rzeczy. Kilkuletni człowiek widzi ludzkie postępowania w czarno – białej palecie barw. Pojmowanie złożoności psychiki świata dorosłych przychodzi z czasem, lecz w pierwszym kontakcie dziecka z dorosłym światem sprawić może wiele problemów oraz skłonić dziecko do przemyśleń nieadekwatnych do jego stadium rozwoju psychicznego. I tu bardzo pomocna staje się baśń.

Baśń [...] konfrontuje dziecko w uczciwy sposób z podstawowymi kłopotami egzystencjalnymi człowieka. [...] Jest charakterystyczną własnością baśni, że ukazuje pewien problem egzystencjalny w sposób bardzo prosty i zwarty. Pozwala to dziecku problem ten uchwycić, bo pokazany jest w najistotniejszej formie, podczas gdy bardziej złożona fabuła utrudniłaby dziecku jego zrozumienie”.

W baśni pojmowanie świata można nazwać czarno – białym, gdyż postać może być tylko dobra lub tylko zła. Dzięki identycznemu rozgraniczeniu ludzkiego postępowania przedstawionego w baśniach, dzieci z gmatwaniny uczuć, jakie je ogarniają, są w stanie wyłowić i poznać proste podstawowe uczucia i motywacje ludzkich zachowań. Wraz z dorastaniem dziecka i jego rozwojem psychiczno – intelektualnym wachlarz owych uczuć powiększa się,

by w końcu dziecko poznało wszelkiego rodzaju szarości i konwenanse ludzkich postaw.

Dzieci w wieku przedszkolnym podlegają socjalizacji i wychowaniu, nie tylko w kręgu własnej rodziny, ale również w instytucji wychowawczej – w przedszkolu. Poznają świat za pomocą operacji konkretnych, posługują się myśleniem magicznym, szukają prostych związków przyczynowo – skutkowych.

Omawiany gatunek baśni nie bez przyczyny odgrywa ważną rolę w wychowaniu młodego odbiorcy (czytelnika), Maria Tyszkowa zauważa, iż baśń porządkuje informacje, jest źródłem przeżyć integrujących i kompensujących braki doświadczeń życia realnego. Baśnie dotyczą takich stanów, jak uczucie strachu, lęku, braku akceptacji, ale także wywołują tzw. uczucia wyższe, tj. przyjaźń, sprawiedliwość. Baśnie odgrywają nadto niezmiernie ważną rolę w wychowaniu moralnym. Nigdzie bowiem nie jest tak wyraziście rozgraniczone dobro i zło. Występujące obok siebie dobroć, pracowitość, odwaga oraz tchórzostwo, chciwość, lenistwo przedstawione w dramatycznej akcji, wzruszają dziecko i każą mu opowiedzieć się po stronie pozytywnych wartości moralnych.

Reasumując walory wychowawcze baśni, można tu przytoczyć słowa Hanny Ratyńskiej, która twierdzi, że tekst literacki dla dziecka:

- Rozwija wrażliwość estetyczną, co pozwala otworzyć dziecko na wartości, które niesie z sobą literatura (dobro, zło, sprawiedliwość, prawda, miłość, przyjaźń).
- Wpływa na rozwój intelektualny (baśnie, opowiadania czy powieści mogą stać się pewnego rodzaju „schematem porządkującym”; poszerzają możliwości poznania świata, doskonałą mowę, tj. słownictwo, styl wypowiedzi, stronę gramatyczną; kształcą procesy porównywania, analizy i syntezy, przyczyn i skutków oraz ćwiczą pamięć, uwagę).

- Kształtują wyobraźnię i postawę twórczą dziecka, uruchamiając możliwości kreacyjne i interpretacyjne (zajęcia plastyczne, teatralne itp.). Rozwijają życie emocjonalne (dziecko przeżywa los wybranej postaci, bardzo mocno identyfikuje się z nią, co rozwija zdolności empatyczne).
- Ma znaczenie w dziedzinie wychowania społecznego (pozwala lepiej zrozumieć innych ludzi i zachodzące między nimi interakcje, a także sprzyja procesowi utożsamiania z losami bohaterów).

Baśń ma również duże znaczenie w kształtowaniu postaw estetycznych i poznawczych młodego człowieka. Jasno formułowana fabuła i charakterologia postaci pomagają oceniać ludzkie zachowania, motywacje, a idąc tym tropem, formują szkielet moralno - etyczny postępowania młodego człowieka.

„Baśnie rozwijają także wrażliwość estetyczną poprzez piękno formy, języka, opisów, uczą rozumienia ludzi innych ras i narodów, zapoznają z ich obyczajami, geografią i przyrodą”.

Baśń jako gatunek literacki ma również nieocenioną wartość w procesie kształcenia dzieci w przedszkolu. W ujęciu psychologii poznawczej baśnie jako utwory literackie stanowią materiał percepcyjny, nastawiony na przekazywanie określonych treści i znaczeń. Można założyć, że struktura baśni jest adekwatna do możliwości percepcyjnych dziecka, którego schematy poznawcze są mało skomplikowane. Tak więc baśnie powinny opierać się na „czarno – białej” konstrukcji postaci. Pierwsze podziały na to, co dobre i co złe, muszą być proste oraz bardzo ogólne. Problemy bohaterów muszą być zrozumiałe dla dziecka nie tylko w sferze intelektu, ale także odczuwane przez nie. Bo tylko wtedy zostawiają ślad w jego przeżyciach.

Baśń pełni funkcję terapeutyczną, ponieważ pacjent odnosi się do jego wewnętrznych konfliktów w konkretnym momencie życia, odkrywa własne rozwiązanie sytuacji. B. Bettelheim przypisuje ogromną rolę bohaterowi baśniowemu, który posiada wyjątkową cielesność, „dzięki której zdolny jest do

zadziwiających wyczynów. Kiedy dziecko identyfikuje się z bohaterem, może wynagrodzić sobie w fantazji wszelkie własne, rzeczywiste lub domniemane braki cielesne”. Wprowadzone do bajki postaci pomagają bohaterowi znaleźć sposoby przezwyciężenia trudnych chwil życia. Dziecko ma możliwość przebycia z bohaterem całej drogi wyjścia z lęku. Zazwyczaj bohaterami bajek terapeutycznych są małe zwierzątka, dzieci lub zabawki, z którymi czytelnik (słuchacz), może się identyfikować. Elementu tego nie znajdziemy w tradycyjnych bajkach, gdzie występujące w nich postaci nie są bliskie dziecku.

„Badania potwierdzają, że głośne czytanie dziecku: buduje mocną więź między dorosłym i dzieckiem; zapewnia emocjonalny rozwój dziecka; rozwija język, pamięć i wyobraźnię: uczy myślenia, poprawia koncentrację, wzmacnia poczucie własnej wartości dziecka, poszerza wiedzę ogólną, zapobiega uzależnieniu od telewizji i komputerów; kształtuje nawyk czytania i zdobywania wiedzy na całe życie”. Warto także zaznaczyć, iż wiek przedszkolny to ważny okres w życiu dziecka, okres tworzenia się nawyków, kształtowania procesów uczuciowych, umysłowych, charakteru oraz osobowości. Właśnie w tym wieku należy dostarczać dzieciom odpowiedniej lektury, a bajki nadają się do tego wyśmienicie.

Współczesny świat jest dla dzieci często trudny i nieprzyjazny. Pośpiech i stres, ignorowanie ich potrzeb psychicznych i umysłowych, brak czasu i wszechobecność telewizji powodują, że coraz więcej dzieci ma problemy emocjonalne. Wspólne czytanie jest formą mądrego kontaktu z dzieckiem i doskonałą metodą wychowawczą.

Dziecko, które ma mały zasób słów, będzie miało problemy z myśleniem, gdyż język jest narzędziem myślenia, również matematycznego. Dziecko, które nie rozumie wielu słów i ma małą wiedzę nie będzie samo czytać, gdyż jest to dla niego za trudne i zbyt nudne, zwłaszcza w dobie atrakcyjnej i nie wymagającej wysiłku telewizji. Czytanie dzieciom, odgrywa niezmiennie ważną

rolę zarówno w indywidualnym w jego rozwoju, jak i w procesie systematycznego kształcenia oraz wychowania. Oddziaływanie książki na psychikę, jest wielostronne: przekazuje wiedzę o świecie, ma wpływ na wolę i uczucia, na krystalizowanie zainteresowań, kształtowanie postawy życiowej i charakteru. Książka może stać się drogowskazem i przyjacielem dziecka. Taki wpływ może mieć książka tylko wtedy, gdy wspomaga ją rozumne oddziaływanie wychowawcze.

Słuchając pięknej literackiej mowy czytanej przez nauczycielkę, dziecko uczy się jej, ma wzór do naśladowania, wzbogaca swój słownik. Po wysłuchaniu utworu stawia pytania, formułuje oceny, często odtwarza treść utworu w spontanicznej zabawie. Bajka wnosi nowe dla dziecka słownictwo, które słuchając dziecko uczy się ich i po pewnym czasie zaczyna go używać.

Dzięki identyfikacji z baśniowymi bohaterami, dziecko może zaspokoić własne potrzeby, może doznawać różnorodnych uczuć. W baśni dziecko spotyka jednoznacznie określony świat wartości. Baśnie przedstawiają dobro i zło w sposób zrozumiały dla dzieci. Dobro z kolei jest nagradzane, natomiast zło potępiane i karane. Zachęca to do rozmów z dziećmi, próby oceny postępowania bohaterów. Opowiadania bardziej realistyczne sprzyjają utożsamianiu się z bohaterami, oraz ich losami. Zaspokaja to potrzebę wzorów zachowań oraz poczucia więzi społecznej. Dobroć, pracowitość, odwaga są nagradzane, a chciwość, lenistwo i wszelkie zło potępiane. Dobro zawsze zwycięża. Przewodnik, który wprowadza dziecko w świat baśni, powinien podjąć próbę ukazania ich głębokiej mądrości w odniesieniu do codziennego życia. Zetknięcie z cudzym losem rozpoczyna długą drogę dziecka do wyjścia ze swego egocentryzmu, zachęca do współodczuwania. Pojawiają się pierwsze emocje związane z lekturą. Ważne jest, aby towarzyszyć małemu odbiorcy w bogatym świecie doznań.

Przygotowała: Magda Jama

SCENARIUSZE ZAJEĆ KOLEŻEŃSKICH

Scenariusz nr 1

Data: 27.03.2019r.

Grupa wiekowa: dzieci 3- 4- letnie

Prowadząca: Kamila Olechnowicz

Temat kompleksowy: Bohaterowie naszych bajek

Temat zajęcia: „Trzy Małe Świnki”

Treści podstawy programowej:

I. Fizyczny obszar rozwoju dziecka:

5) uczestniczy w zabawach ruchowych, w tym rytmicznych, muzycznych,

II. Emocjonalny obszar rozwoju dziecka:

6) rozróżnia emocje i uczucia przyjemne i nieprzyjemne, ma świadomość, że odczuwają i przeżywają je wszyscy ludzie

III. Społeczny obszar rozwoju dziecka:

8) obdarza uwagę inne dzieci i osoby dorosłe

IV. Poznawczy obszar rozwoju dziecka:

5) odpowiada na pytania, opowiada o zdarzeniach z przedszkola

Cele operacyjne: dziecko:

- rozpozna odgłosy otoczenia,
- aktywnie uczestniczy w zabawach,
- posłuży się liczebnikami głównymi i porządkowymi,
- przeliczy obiekty w zakresie trzech,
- rozpozna materiał naturalny: słoma, drewno, kamień,
- prawidłowo wykona wdech nosem i wydech buzią,
- zareaguje na sygnał nauczyciela.

Metody: czynne, słowne, oglądowe, aktywizujące

Formy pracy: indywidualna, grupowa

Pomoce dydaktyczne: płyta CD - odgłosy lasu i domu, ilustracje przedstawiające dom i las, fragmenty baśni "Trzy Małe Świnki", domki z kartonów, słoma, patyczki, kamienie, kukielki, tamburyn, dwie papierowe głowy świnek, uśmiechnięte i smutne buźki.

Literatura: Czasopismo: Bliżej przedszkola 3/2016, Grimm W., Grimm J., „Trzy Małe Świnki”, Podstawa programowa wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego dla szkoły podstawowej.

Przebieg zajęcia:

1. Czynności organizacyjne. Powitanie, zapoznanie dzieci z tematem i celem zajęć.

2. Zabawa kształtująca percepcję słuchową: „Leśne odgłosy”.

Nauczyciel w jednym końcu sali umieszcza ilustrację przedstawiającą las, a w drugim - dom. Dzieci stoją na wyznaczonej linii, słuchają odgłosów odtwarzanych przez nauczyciela i podbiegają na sygnał do właściwego obrazka, zgodnie z tym, czym dany odgłos można usłyszeć w domu, czy w lesie.

3. Interaktywne opowiadanie baśni pt. „Trzy Małe Świnki”.

Nauczyciel opowiada historię. W trakcie opowieści, dzieci w odpowiednim czasie dokładają poszczególne elementy: świnki, słomę, patyczki, kamienie, wilka. Na koniec nauczyciel rozmawia z dziećmi na temat baśni.

Przykładowe pytania do rozmowy:

- Ile było Świnek?
- Który dom był zbudowany ze słomy, który z drewna, a który z kamienia?
- Co zrobił wilk?
- Gdzie uciekła pierwsza i druga Świnka?

4. Zabawa badawcza: „Z czego zrobić domek?”

Dzieci siadają przy stolikach, na których rozłożona jest: słoma, patyki, kamienie. Mogą je oglądać, dotykać, pocierać o siebie, wąchać, czyli wielozmysłowo poznać materiał naturalny.

5. Ćwiczenie oddechowe: „Bo jak chuchnę! Bo jak dmuchnę!”

Dzieci wcielają się w rolę wilka i próbują zdmuchnąć domki świnek. Najpierw dmuchają lekko "na domek ze słomy", przy domku z patyków" dmuchają mocniej, a gdy przychodzi kolej na "domek z cegły" - dmuchają z całej siły. Kryterium sukcesu: sukcesem będzie, jak uda wam się zdmuchnąć przedmioty bez użycia rąk.

6. Zabawa ruchowa: „Uwaga wilk”.

Nauczyciel gra na tamburynie, dzieci podskakują w rytm, na słowa: Uwaga wilk!, stają w bezruchu.

7. Masażyk relaksacyjny: „Świnka i wilk”.

Przez łąkę biegnie świnka różowa,
(dzieci naciskają z wyczuciem na boki
pleców dłońmi zaciśniętymi w pięści)
patrzy dokoła, gdzie by się schować.
(delikatnie i z wyczuciem obracają głowę
w prawą i w lewą stronę)
Na plecach już oddech wilka czuje...
(dmuchają delikatnie na szyję)
Myśli, co zrobić... - Domek zbuduję!
(palcem wskazującym rysują kontur domku)
Miesza zaprawę, cegły układa -
(otwartą dłoń wykonują koliste ruchy,
a następnie całymi dłońmi naciskają
naprzemiennie boki pleców: od dołu do góry)
dom na schronienie świetnie się nada!
(palcem wskazującym rysują kontur domku)

8. Ewaluacja zajęć.

Dzieci za pomocą buziek określają swoje zadowolenie z zajęć. Wieszają na postaciach świnek zawieszonych na tablicy bużkę uśmiechniętą, jeśli im się podobało. Jeżeli nie to wybierają bużkę smutną.

Scenariusz nr 2

Data: 21.05.2019 r.

Grupa wiekowa: dzieci 3- 4- letnie

Prowadząca: Magdalena Jama

Temat kompleksowy: „Dzień Mamy i Taty”

Temat zajęcia: „Calineczka – kwiatowa dziewczynka”.

Treści z podstawy programowej:

- Fizyczny obszar rozwoju dziecka (**PP I. 5**)
- Emocjonalny obszar rozwoju dziecka (**PP II. 10**)
- Społeczny obszar rozwoju dziecka (**PP III. 6, 8**)
- Poznawczy obszar rozwoju dziecka (**PP IV. 3, 11, 18**)

Cele operacyjne: dziecko:

- utrwali treść bajki H. Ch. Andersena „Calineczka”,
- wymieni pozytywnych i negatywnych bohaterów baśni,
- ułoży postać Calineczki z figur geometrycznych (koło, trójkąt),
- zatańczy do muzyki klasycznej,
- rozumie, że w odpowiednich warunkach z cebulki wyrośnie roślina,
- aktywnie uczestniczy w zabawach.

Metody:

- czynne: (kierowania aktywnością, zadań)
- słowne: (rozmowa, objaśnienia i instrukcje)
- oglądowe: (obserwacja i pokaz, udostępnianie sztuki)
- aktywizujące

Formy pracy: indywidualna, grupowa

Pomoce dydaktyczne: piasek kinetyczny z mąki, cebulki dymki dla każdego dziecka, sylwety do bajki „Calineczka”, figury geometryczne z papieru (koło, trójkąt), kredki, uśmiechnięte i smutne emotikony, płyta CD „Pan Tadeusz”- utwór instrumentalny W. Kilara, doniczka z ziemią ogrodową, chustki szyfonowe.

Literatura: H. Ch. Andersen „Calineczka”.

Przebieg zajęcia:**1.** Powitanie gości.**2.** Zapoznanie dzieci z tematem zajęć:

- Dziś zapoznamy się z bohaterami bajki o Calineczce i zobaczymy, jakie spotkały ją przygody a także, które ze s[potkanych zwierzątek jej pomogły, a które nie. Zasadzimy też roślinki.

3. Wyszukiwanie cebulek w piasku kinetycznym z mąki i sadzenie ich w doniczce z ziemią.

- Zapraszam was do stolików. Są tam przygotowane pojemniki z niespodzianką. Sprawdzimy, co w nich jest.

Po wyszukaniu cebulek, dzieci siadają z nimi na dywanie i przy pomocy nauczyciela sadzą je w doniczce z ziemią.

4. Streszczenie bajki H. Ch. Andersena pt. „Calineczka” z wykorzystaniem sylwet bohaterów bajki.

- Dawno, dawno temu pewna pani bardzo chciała mieć córeczkę, ale nie mogła. Poszła więc do dobrej wróżki z prośbą o pomoc. Dobra wróżka dała kobiecie cebulkę kwiatową, taką, jaka dziś wyszukaliście w piasku i kazała zasadzić w doniczce. Z cebulki wyrósł piękny kwiat a w jego środku znajdowała się śliczna, mała dziewczynka. Kobieta dała jej na imię Calineczka.....

- Kto występował w bajce?

- Kto pomógł Calineczce?

- A które zwierzątka nie pomogły Calineczce?

- Jak zakończyły się przygody Calineczki, dobrze, czy źle?

5. Zabawa taneczna z chustkami szyfonowymi przy utworze instrumentalnym.

- Zapraszam was do zabawy. Zamienimy się w motylki. Będziemy tańczyć do muzyki.

6. Zabawa plastyczna.

- Zapraszam was do stolików. Przygotowałam dla was figury geometryczne (dzieci wymieniają kształty)- trójkąty i koła. Nakleicie je na kartki i wyczarujecie z nich Calineczkę. Z koła będzie głowa – dorysujecie oczy, usta, nos, włosy. Z trójkątą zrobicie sukienkę. Dorysujecie ręce i nogi dziewczynki.

7. Ewaluacja.

- Co najbardziej podobało się wam w dzisiejszych zajęciach?

- Jeśli zajęcia się podobały wybieramy uśmiechniętą buzię, jeśli nie – smutną.

Scenariusz nr 3 w formie edukacji dwujęzycznej

Data: 31.05.2019r.

Grupa: 4, 5 latki

Prowadząca: Jagoda Spek

Temat zajęcia: „Colour monster – emotions”

Zajęcia na podstawie opowiadania pt. „The colour monster” („Kolorowy potwór”) Ann Llenas

Cele ogólne:

- uczestnictwo w zabawach ruchowych, muzycznych, teatralnych;
- rozumienie prostych poleceń i reagowanie na nie;
- powtarzanie wyrażen z piosenek, prostego słownictwa;

- rozumienie ogólnego sensu krótkiego, czytanego opowiadania wpartego ilustracjami i ruchem;

Cele szczegółowe: Dziecko:

- zna kolory: czerwony, niebieski, żółty, czarny w języku angielskim;
- potrafi dopasować emocję do konkretnego koloru;
- rozumie/potrafi nazwać emocje: wesoły, smutny, wystraszony, zły w języku angielskim;
- rozumie krótkie historyjki, wsparte ilustracją, opisujące emocje;
- współpracuje w grupie podczas naśladowania emocji.

Metody pracy: metoda komunikatywna; metoda audiolingwalna; TPR;

Formy pracy: zbiorowa, indywidualna

Środki dydaktyczne: CD z muzyką (4 utwory charakteryzujące emocje); sylweta kolorowego potwora; opaski na głowę z 4 emocjami kolorowego potwora dla każdego dziecka; ilustracje z emocjami (radość, smutek, złość, strach); 4 ilustracje do historyjek o każdej z emocji; 4 szablony słoików w czterech kolorach (żółty, niebieski, czerwony, czarny) oraz po 25 kartoników w odpowiednich kolorach przyczepianych na rzep; ilustracje ręki z kciukiem w górze i w dół w jednym kolorze;

Przebieg:

1. Powitanie piosenką „Hello” K. Niemiec.
2. Przedstawienie dzieciom celów i kryteriów sukcesu.
3. Zabawa z historyjkami o emocjach Kolorowego Potwora. „Story time – how do you feel, Colour Monster?”
Nauczyciel opowiada krótkie historyjki wsparte ilustracjami w języku angielskim. Dzieci określają emocje do każdego opowiadania.

1st „Happiness”

The Colour Monster is happy. He sings and dance!.

Let's dance everybody, together! (*wesoła muzyka*)

2nd „Sadness”

The Colour Monster is sad. He's got scratches. He cries.

3rd „Anger”

The Colour Monster is angry! He want to stamp and shout at a cat.

Everybody, show me your anger. Let's stamp and shout: aaaaa!”

4th „Fear”

The Colour Monster is scared. He noticed the little mouse. He thinks it's a monster!

4. Zabawa ruchowa z muzyką „What emotion is it?”

Nauczyciel tłumaczy zasady zabawy. Podczas muzyki (4 różne utwory utożsamiające się z daną emocją: radość, smutek, złość, strach) dzieci dowolnie poruszają się w rytm i charakter muzyki. Na przerwę w muzyce nauczyciel pokazuje ilustrację z wybraną emocją (radość, smutek, złość, strach), a dzieci mają za zadanie przyczepić kartonik do szablonu słoika w odpowiednio pasującym kolorze do emocji.

5. Zabawa dramatowa „How do you feel?”

Nauczyciel przydziela dzieciom opaski na głowę z sylwetą potwora o konkretnej emocji. Dzieli tym sposobem dzieci na grupy. Każda grupa ma za zadanie wspólnie przedstawić swoją emocję.

6. Zabawa ruchowa „The Colour Monster says...”

Nauczyciel z wykorzystaniem sylwetki kolorowe potwora mówi zadania do wykonania zaczynając za każdym razem słowami:

„The Colour Monster says: ...

- everybody jump
- stamp your feet
- clap your hands
- give me a smile
- lay on the carpet
- close your eyes

7. Ewaluacja.

Nauczyciel podsumowuje osiągnięcia dzieci z zajęcia.

Nauczyciel mówi do dzieci, że jeżeli podobało im się zajęcie mają ustawić się w rzędzie przed ilustracją kciuka w górę; jeżeli się nie podobało to przed ilustracją kciuka w dół.

Dodatkowo można zapytać chętne dzieci co podobało im się najbardziej, a co nie.

Można wtrącić wyrażenie: „It's a thumb up”; „It's a thumb down”

„If you like activities you show „thumb up”; if you don't like activities you show „thumb down” and stand in a line in front of the picture.

Scenariusz nr 4

Data: 21.05.2019r

Grupa wiekowa: 4-5– latki

Prowadząca: Małgorzata Starzyńska

Temat kompleksowy: Łąka w maju.

Temat zajęć: „Kraina Czterech Barw” – słuchanie opowiadania Małgorzaty Stadnickiej.

Cel ogólny: Kształtowanie umiejętności społecznych.

Cele operacyjne: dziecko:

- aktywnie słucha opowiadanie i wykonuje polecenia;
- klasyfikuje przedmioty według kolorów;
- stosuje określenia w trakcie zabaw: nad, obok, przed, na;
- nazywa kolory.

Metody: czynne, słowne, oglądowe.

Formy pracy: zespołowa, indywidualna.

Środki dydaktyczne: emblematy małych smoków schowane w plastikowych jajeczkach, opowiadanie M. Stadnickiej „Kraina Czterech Barw”, obrazki smoków, plansza przedstawiająca podzieloną krainę, obrazki w czterech kolorach, utwór instrumentalny „Spacer dinozaurów”, sylweta wróżki, pudełko na dary.

Przebieg zajęcia:

1. W kręgu powitanie wierszykiem:
Piękny dziś dzień mamy, więc się uśmiechamy.
A dlaczego?
Dlatego, ponieważ dziś zapraszam was do zabawy z opowiadaniem „Kraina Czterech Barw”, w której mieszkają smoki w czterech kolorach.
2. Słuchanie fragmentu opowiadania Małgorzaty Stadnickiej „Kraina Czterech Barw”.
Po drugiej stronie tęczy jest prostokątna kraina. Dawno temu w tym kraju było bardzo kolorowo. Na niebieskim niebie świeciło żółte słońce, rosła zielona trawa, po której spacerowały czerwone biedronki. Krainę zamieszkiwały smoki w różnych kolorach. Były smoki... (tu nauczyciel robi

pauzę i eksponuje kolejne obrazki smoków, a dzieci wspólnie z nim określają ich kolor) czerwone, niebieskie, zielone i żółte. Wszystkie smoki bardzo się lubiły, odwiedzały się nawzajem i wspólnie się bawiły. Ale pewnego dnia zaczęło się dziać coś bardzo złego. Smoki zaczęły kłócić się między sobą, który kolor jest najważniejszy. Niebieskie smoki uważały, że niebieski, bo jest tak ładny jak błękitne niebo. Żółte smoki twierdziły, że najważniejszy jest żółty, bo to kolor pięknego słońca. Na co te w kolorze zielonym odpowiadały, że ich kolor, bo relaksuje i uspokaja. Czerwone uznały natomiast, że tytuł ten należy się czerwonemu, bo jest najbardziej wesołym kolorem. Smoki tak bardzo się pokłóciły, że zaczęły budować między sobą granice. I tak podzieliły się na cztery części: żółtą, czerwoną, zieloną i niebieską.

W pierwszym kraju wszystko było zielone: domy, ulice, samochody, ptaki, dorosłe smoki, a także ich dzieci. W drugim kraju wszystko było czerwone: drzewa, dachy, lizaki i smoki też. W trzecim kraju wszystko było żółte: piłki, kwiaty, ciastka oraz smoki. W czwartym kraju wszystko było niebieskie: meble, książki, skakanki, rowery, i oczywiście smoki – małe i dorosłe.(...)

3. Zaproszenie do baśniowej krainy – losowanie jajeczek z małymi obrazkami smoków w czterech kolorach (po tyle samo w każdym kolorze, jeden smok w każdym jajku).
4. Małe smoki – podział na zespoły.
W czterech rogach dywanu nauczyciel umieszcza obrazek smoka w wybranym kolorze. Każde dziecko otwiera jajeczko i sprawdza, co jest w środku (smoki, które właśnie się wykluły). Każdy smok należy do tej części krainy, której kolor odpowiada jego barwie.
5. Zagubione przedmioty – klasyfikowanie przedmiotów według kolorów.
Dzieci wybierają obrazek i kładą go w części o tym samym kolorze na planszy – podzielonej krainie. Powrót do swojej krainy. (kryteria sukcesu)
6. Słuchanie kolejnego fragmentu opowiadania. Dzieci w zespołach układają poszczególne elementy obrazka w odpowiednich kolorach.

Poszczególne części kraju zaczęły się rozwijać i rozbudowywać, ale każda w swoim kolorze: - Na środku smoki zbudowały wielki dom, w którym wszyscy mieszkali. Dom miał dwa duże okna i jedne drzwi. -Nad domem lekko unosiły się dwie chmurki.- Obok chmurki świeciło wielkie słońce

- z promieniami.- Przed domem rosły cztery kwiaty.- Obok domu rosły trzy drzewa: małe, średnie i duże. Na drzewach rosły pyszne owoce.(...)
7. Rozmowa na temat powstałego obrazka.
- Ile jest domów?
Ile okien ma dom?
Co jest obok domku?
Co jest obok chmurek?
Ile rośnie drzew?
Ile kwiatów rośnie obok domku?
8. Słuchanie kolejnego fragmentu opowiadania.
- Temu całemu zamieszaniu w Krainie Czterech Barw przyglądała się w swoim zaczarowanym zwierciadle Czterobarwna Wróżka. Bardzo była niezadowolona z tego, co się działo. Postanowiła pogodzić wszystkich mieszkańców. Stała więc na środku i zawołała ich do siebie.
- Jestem bardzo zmartwiona. Tak nie może być! Świat nie może być jednokolorowy! Tu potrzebne są czary. Niech każdy z was weźmie ze swojego kraju jeden kawałek i wrzuci do tej zaczarowanej skrzyni. Ja sprawię, że wszystko będzie jak dawniej. (...)
- Wrzucanie obrazków do zaczarowanej skrzyni.
9. Wspólny taniec godzący mieszkańców całej krainy przy muzyce.
10. Słuchanie ostatniego fragmentu opowiadania.
- (...) Czary wróżki miały ogromną moc. Smoki się pogodziły i zrozumiały, jak smutne było życie w jednokolorowych krajach. Postanowiły, że w Krainie Czterech Barw nie będzie rządził żaden kolor. Poprosiły wróżkę, aby zamieszkała razem z nimi i czuwała nad krainą. Do dziś panuje tam zgoda. Co więcej, czasami z jaj wykluwają się małe smoki, pokryte skórą w kolorach tęczy.
9. Ewaluacja zajęcia – określanie nastroju dzieci po zajęciu poprzez doklejenie promieni słonecznych do słoneczka.
10. Podziękowanie dzieciom za dobrą zabawę.

Scenariusz nr 5

Data: 31.05.2019 r.

Grupa wiekowa: 5-6 latki

Prowadząca: Agnieszka Kwolek

Temat: „Jak to Klekotka dzieci dziwiły” - o przyrodzie, tolerancji i matematyce.

Temat kompleksowy: „Dzieciący świat”

Treści z podstawy programowej: I – 5, 7; II – 1, 2, 6, 9, 10, 11; III – 1, 2, 6, 8, 9; IV -1, 2, 3, 5, 7, 13, 15, 18.

Cel ogólny: kształtowanie postawy tolerancji wobec innych ras i kultur.

Cele operacyjne: Dziecko:

- wzbogaci wiedzę na temat życia bocianów;
- potrafi zastosować znaki matematyczne: $>$, $<$, $=$;
- wypowiada się na określony temat;
- potrafi odczytać informacje zawarte w obrazkach;
- aktywnie uczestniczy w zabawach muzyczno – ruchowych;
- rozumie, że ‘inny’ nie oznacza ‘gorszy’.

Środki dydaktyczne: płyta CD (utwór „Musztra dance”, „Walc wiosenny” Fryderyka Chopina), sylweta bociana, obrazki ‘dymki’, tekst bajki o Klekotku, prezentacja multimedialna „Co nas łączy, co nas dzieli?”, mapa świata, karty pracy z ćwiczeniami matematycznymi.

Metody: czynne: zadań stawianych dzieciom do wykonania, kierowania własną działalnością dziecka; słowne: opowiadanie, rozmowa, instrukcja; percepcyjne: prezentacja.

Formy pracy: grupowa, indywidualna.

Formy aktywności: językowa, ruchowa, umysłowa (matematyczna).

Przebieg:

1. Zaproszenie dzieci do zabawy – aktywność muzyczno – ruchowa „Musztra dance” (showpedagogika wg Agnieszki Chartanowicz).

Przywitanie się z gośćmi – nauczycielkami machaniem rękami.

2. „Bocian Klekotek” - wprowadzenie do zajęć, wyjaśnienie celów, przedstawienie bociana Klekotka, rozwiązanie sugestii obrazkowych dotyczących ciekawostek z życia bocianów.

Nauczyciel prezentuje dzieciom sylwetę bociana – dzieci opisują cechy jego wyglądu. Następnie nauczyciel prezentuje dzieciom kartki – dymki z obrazkowymi informacjami dotyczącymi życia bociana: czym się żywi, ile lat żyje, jaką ma wysokość, jaką wielkość ma gniazdo, twardość dzioba, życie w parach, ile czasu spędzają bociany zimą w Afryce? - zadaniem dzieci jest odgadnąć informację na podstawie obrazka.

3. Słuchanie bajki opowiedanej przez nauczyciela pt.: „O Klekotku, którego dzieci dziwiły” (autor Agnieszka Kwolek):

Tekst w załączeniu.

Nauczyciel wspiera opowiadanie pacynką paluszkową bociana.

Dzieci odpowiadają na pytania do tekstu: co było ulubionym zajęciem Klekotka? Jakie znalazł różnice między dziećmi polskimi a afrykańskimi? A co dzieci łączyło?

4. „Co nas łączy, co nas dzieli?” - oglądanie prezentacji multimedialnej.

Nauczycielka pokazuje dzieciom prezentację multimedialną – każdy slajd to zestawienie dzieci różnych ras i narodowości. Zadaniem dzieci jest wskazać podobieństwa i różnice.

5. „Lot bociana” - zabawa ruchowa do muzyki.

Dzieci improwizują bociani lot do muzyki Fryderyka Chopina „Walc wiosenny”, reagują na hasła nauczyciela „Lot” i „Odpoczynek”.

6. „Polska - Afryka” - zabawa dydaktyczna z mapą świata.

Dzieci próbują odnaleźć na mapie Polskę i Afrykę, próbują określić trasę lotu bocianów, określają, czy jest długa, średnia czy krótka?

7. „Mnie, więcej czy po równo?” - zabawa matematyczna utrwalająca znaki $>$, $<$ i $=$ (karty pracy).

Nauczyciel prezentuje dzieciom znaki $>$, $<$ i $=$; przypomina ich znaczenie. Grupa wspólnie rozwiązuje zadanie na tablicy – należy wstawić te znaki w odpowiednie miejsca. Następnie każde dziecko otrzymuje kartę pracy

i samodzielnie rozwiązuje zadania z użyciem znaków (dzieci 5letnie otrzymują kartę z działaniami opartymi na dodawaniu w zakresie 10).

Dzieci samodzielnie dokonują oceny poprawności wykonania zadania w oparciu o odpowiedzi podane przez nauczyciela.

Karty pracy w załączeniu.

8. „Kciuki” - zabawa ewaluacyjna na zakończenie zajęć.

Nauczyciel zaprasza dzieci i rodziców do koła, prosi aby wyciągnęły kciuk:

- w górę - jeśli dobrze się bawiły;
- w bok – jeśli pół na pół;
- w dół – jeśli było im źle.

Nauczycielka dziękuje wszystkim za świetną zabawę i zaangażowanie.

Chętne dzieci mogą narysować historyjkę obrazkową do bajki o Klekotku lub rysowaną książeczkę.

„O Klekotku co się dziećmi dziwił” (Agnieszka Kwolek)

Pewnej wiosny Państwu Bocianowskiemu zamieszkującym gniazdo nieopodal przedszkola wyklął się z jaja synek – nazwali go Klekotek. Klekotek rósł z dnia na dzień i był coraz bardziej ciekawy wszystkiego, co działo się wokół. A że miał doskonały punkt obserwacyjny – bocianie gniazdo, nic interesującego co działo się w sąsiedztwie, nie uszło jego uwadze. Najbardziej interesowały go dzieci, które codziennie rano rodzice przyprowadzali do tego niskiego budynku, przy którym był plac zabaw i duży ogród. No, prawie codziennie, bo jakoś tak wypadało, że przez pięć dni z rzędu dzieci widział, a później przez dwa dni panowała w sąsiedztwie cisza. Na szczęście zaraz potem następował ten dzień, kiedy Klekotka budził tupot dziecięcych bucików i śmiech roześmianych dzieci, które znów biegły stęsknione do przedszkola...

Dzieci... tak, to one dawały Klekotkowi dużo do myślenia. Co rusz go zadziwiały. Miały dwie nogi jak on, ale zamiast skrzydeł jakieś dodatkowe mniejsze nogi wyrastające poniżej głowy. Machały nimi w różne strony, a jak się okazało dzięki klekotkowym obserwacjom, przydawały się do różnych rzeczy. Mama i tata Bocianowscy zauważyli owe wielkie zainteresowanie ich syna ludzkimi dziećmi, więc postarali się jak najwięcej mu wyjaśnić. Dowiedział się, że te biegające głośnie istotki to mieszkańcy Polski – czyli małe Polki i mali Polacy. Te pudełka, do których ludzie wchodzą i z których wychodzą to domy, przedszkola, szkoły i inne ważne miejsca, do których ludzie muszą chodzić w ważnych sprawach. Ale dzieci – to one najbardziej interesowały Klekotka – dzieci najbardziej ze wszystkich rzeczy kochały

zabawę. Klekotek nie raz widział, kiedy biegały za jakąś kulką i ją kopały (jak mu wyjaśnił tata to była piłka). Widział, jak robiły śmieszne wygibasy na dziwnych sprzętach w ogrodzie, jak jeździły na rowerach, skakały przez skakanki i się uczyły. Dziwiło Klekotka również to, że dzieci coś na siebie zakładają – on miał przecież pióra przez cały rok, a ludzie raz chodzili w czapkach i kurtkach i wyglądali jak schowani w jakimś opakowaniu, a jakiś czas później prawie nie mieli na sobie nic – gołe ramiona, odsłonięte nogi i bose stopy w klapkach. Mama wyjaśniła Klekotkowi, że tak się dzieje, ponieważ w Polsce występują cztery pory roku i wraz z nimi zmienia się pogoda i temperatura. A ludzie nie mają futra ani piór, więc zakładają różne ubrania, żeby nie marznąć. Wszystko to bardzo dziwiło Klekotka...

Tak mijały Klekotkowi tygodnie – na dziwieniu się i coraz to nowszych obserwacjach. Aż pewnego dnia rodzice poinformowali młodego bociana, że czeka ich daleka podróż. To dopiero było zaskoczenie dla Klekotka! W Polsce przyszła jesień. Zaraz po niej miała być zima – trudny okres dla ptaków. Więc aby znaleźć pożywienie i nie zamarznąć Państwo Bocianowscy wybierali się na zimę do Afryki – kontynentu, na którym zawsze jest ciepło i nie pada śnieg.

Podróż trwała bardzo długo... blisko dwa miesiące. Dobrze, że Klekotek miał już silne skrzydła, bo codziennie Bocianowscy pokonywali wiele kilometrów.

W Afryce rzeczywiście było ciepło. I czekało na nich gniazdo, które rok wcześniej opuściła inna bociana rodzina. Wycieńczony podróżą Klekotek przespał pierwszą noc w nowym domu jak kamień. Aż tu rano... obudził go znajomy hałas. „Jak to?” - pomyślał - „Przecież nie jestem już w Polsce”. Przetarł oczy, wyjrzał z gniazda i... zobaczył wesołą gromadkę biegających dzieci. Ale zaraz zaraz... jakieś one inne... Mają ciemną skórę, chodzą boso, mówią jakoś inaczej, inne mają ubranie. Nic się Klekotkowi nie zgadzało. Już nawet pomyślał, że to chyba nie są ludzie... Na szczęście tata zauważył zdziwienie syna i szybko wyjaśnił mu całą sytuację. „Mieszkańcy Afryki mają ciemną skórę, bo tu przez cały rok świeci słońce i gdyby mieli jasną, to bardzo by ich piekła od promieni słonecznych” - wyjaśniał tata. „Aha...” - mruknął Klekotek. „Inaczej chodzą ubrani, bo mają inne zwyczaje. Wiele rzeczy robią inaczej niż polskie dzieci, ale jak sam zauważysz wiele ich też łączy...” - po tych słowach Klekotek postanowił, że będzie obserwował biegające maluchy, kiedy tylko będzie ku temu okazja. I rzeczywiście, oprócz wszystkich różnic, które były oczywiste, Klekotek dowiedział się, że mali afrykańczycy również uwielbiają się bawić. I choć nie mają wielkiego placu zabaw, mieszkają w chatce z drewna, gliny i trawy, szkoła mieści się pod wiatą, a dzieci nie mają półek pełnych zabawek, potrafią bawić się godzinami. Grają w piłkę, skaczą przez linę (taką dużą skakankę), robią sobie same auta z odpadów, ustawiają się w kolejkę do huśtawki, grają w klasy narysowane patykiem na suchej ziemi, dużo tańczą i pięknie śpiewają. I śmieją się – tak samo jak dzieci w Polsce.

Wtedy Klekotek zrozumiał, że nieważne gdzie dzieci mieszkają, jaki mają kolor skóry, jakim mówią językiem, i czy są bogate czy biedne – wszystkie uwielbiają się bawić. Tak samo jak on uwielbiał obserwować dzieci. I postanowił, że w czasie każdej podróży, bo już wiedział, że za dwa miesiące będą wracać do Polski, będzie starał się dowiedzieć jak najwięcej o dzieciach zamieszkujących odwiedzane przez niego kraje.

Scenariusz nr 6

Prowadząca: mgr Ewa Filipiak

Data: 30.05. 2019 r.

Grupa wiekowa: 5 - 6 latki

Temat: „Bawimy się z Czerwonym Kapturkiem”.

Temat kompleksowy: „Wszystkie dzieci nasze są – dzień dziecka”

Cele ogólne:

- Prezentacja utworu literatury dziecięcej związanej z tematem zajęcia. Kształcenie umiejętności inscenizowania utworu literackiego w formie teatryku dziecięcego.
- Rozwijanie wyobraźni dziecięcej oraz inspirowanie do wyrażania treści w formie ekspresji plastycznej.
- Rozwijanie zainteresowań dzieci bajkami i baśniami.

Cele operacyjne: dziecko:

- Aktywnie uczestniczy w zabawach z elementem teatryku,
- Odkoduje napis na tablicy i pozna cel zajęcia,
- Odczyta napisy globalne z nazwami bohaterów „Czerwonego Kapturka”,
- Rozpozna niebezpieczną sytuację (ograniczone zaufanie wobec zwierząt i ludzi - „Prawo do błędu”) i kształtowanie właściwych zachowań w takich sytuacjach,
- Układa napis z rozsypanki 3-elementowej,
- Zgodnie współdziała w grupie,
- Stosuje zwroty grzecznościowe wobec kolegów i koleżanek.

Formy aktywności: Językowa, ruchowa, plastyczna.

Metody: czynne, słowne, praktycznego działania.

Organizacja pracy: Zbiorowa, indywidualna.

Pomoce dydaktyczne:

Zakodowany napis na tablicy, treść bajki z podziałem na role - teatrzyk, elementy dekoracji: domek, drzewo, kwiatki, rekwizyty dla dzieci, muzyka na CD, napisy globalne, rozsypanka 3-elementowa, klej, kredki, bułka do ewaluacji zajęcia.

Literatura:

Podstawa programowa z 14.02.2017.

Program „Kocham Przedszkole” M. Pleskot, A. Staszewska – Mieszek WSiP
Atelier „Baśnie i legendy” WSiP ; „Złota księga bajek, Opowieści ze wszystkich stron świata” wydawnictwo Wilga.

PRZEBIEG ZAJĘCIA:

1. Nauczyciel zaprasza dzieci do zabawy na powitanie: „Wszyscy są...”

2. Przywitanie przez nauczyciela:

„Dziś na moje zawołanie,
Niech się miły nastrój stanie,
Wszystkie dzieci na dywanie,
Zabieram na bajkowe spotkanie.”

3. Wprowadzenie do zajęć: odkodowanie napisu na tablicy:

„BAWIMY SIĘ Z CZERWONYM KAPTURKIEM.”

Podanie celu zajęć: Dziś powtórzemy i utrwalimy teatrzyk o „Czerwonym Kapturku” oraz spróbujemy ułożyć napis z 3-elementów.

4. Aktywność muzyczno-ruchowa przy piosence „Witajcie w naszej bajce”.

5. Zorganizowanie scenki teatralnej:

6- latki aktorzy (przygotowanie dekoracji, rekwizyty odpowiednie do roli).

5-latki widzowie (przygotowanie krzesełek, rekwizyt - papierowa mucha).

6. Odegranie teatrzyku przez dzieci. (tekst w załączniku).

7. Zabawa słowna z dziećmi:

- nazwanie - wymienienie bohaterów,
- odczytanie przez chętne dzieci napisów globalnych,
- ocena zachowania „Czerwonego Kapturka”.

* Czy Czerwony Kapturek powinien rozmawiać z nieznajomym?- dlaczego?

*Czy można opowiadać nieznajomym o sobie, domu rodzinie?- dlaczego?

* Co należy zrobić w takiej sytuacji? „Prawo do błędu”- kształtowanie właściwych zachowań w takich sytuacjach, powiadomienie dorosłych o sytuacji.

- Czy dzieci 5-letnie też chciałyby zostać aktorami?- dlaczego i kim?

kryteria sukcesu: Jesteście super, potrafiliście odpowiedzieć na trudne pytania.

8. Ułożenie napisu rozsypanki 3- elementowej i wykonanie prostego rysunku:

- MAMA I CZERWONY KAPTUREK,

- CZERWONY KAPTUREK I WILK,

- BABCIA I WILK,

- WILK I LEŚNICZY.

Kryteria sukcesu: Brawo, udało się wam ułożyć rozsypankę z 3-elementów.

10. Zakończenie zajęć/ Ewaluacja zajęć.

Znakomicie się spisaliście, wszystkie zaplanowane zadania udało się wykonać. Jestem z was bardzo dumna. Może, macie jeszcze jakieś pomysły na zabawę z „Czerwonym Kapturkiem?”

Powiedźcie co się wam najbardziej podobało i dlaczego?

Proszę, aby dzieci, którym podobały się dzisiejsze zajęcia, wybrały odpowiedni znaczek i zawiesiły na tablicy. ☺ ; ☹.

Pochwała za sukces.

Scenariusz nr 7

Data: 01.02.2019 r.

Prowadząca: Teresa Soja

Grupa wiekowa: 5, 6 - latki

Temat zajęcia: Poznanie uroków zimy na podstawie bajki pt. „O Klaruni koronczarce i zimowych wróżkach”

Podstawa programowa: PP- I/5, 9 II/4, III/5, IV/ 4, 14, 20.

Cele operacyjne: dziecko:

– Wymieni zalety zimy,

- Odkoduje napisy,
- Potrafi wyjaśnić słowa koronka, koronczarka,
- Zacieka się nowym zawodem,
- Wyrazi swoje emocje za pomocą: ruchu, gestu lub słowa.

Metody: czynne, słowne, oglądowe, aktywizujące, kodowanie, elementy metody I. Majchrzak.

Formy aktywności: językowa, literacka, ruchowa, muzyczna, matematyczna, przyrodnicza.

Formy pracy: zbiorowa, indywidualna.

Pomoce dydaktyczne: scenka do teatrzyku, kukiełki z serwetek, obrazki o zimie, marionetki z serwetek, napisy (zimowe wróżki, koronki, koronczarka, Klarunia, brawo), napisy do odkodowania, karty pracy dla dzieci.

Multimedia: słuchowisko na CD, linki: Koronczarka – film

<https://www.youtube.com/watch?v=vQnm2pcFxsU>

Jak powstają koronki koniakowskie - folklor portal wiano.eu

<https://www.youtube.com/watch?v=36M82nHiy4A>

Baśnie i bajki polskie – Zimowe wróżki <https://koronkologia.wordpress.com/2013/11/11/o-klaruni-koronczarce-i-o-zimowych-wrozkach-ewy-szelburg-zarembiny/>

Literatura: Baśnie i bajki polskie: „O Klaruni koronczarce i zimowych wróżkach” – E. Szelburg – Zarembina, Kodowanie na dywanie – A. Świć

Przebieg zajęcia:

1. Muzyczna powitanka: „Jedna rączka, druga”
2. Zagadki słowne z elementami metody I. Majchrzak – dotyczące słów
ZIMOWE WRÓŻKI, KLARUNIA, BRAWO!
3. Teatrzyk kukiełkowy pt. „O Klaruni koronczarce i zimowych wróżkach”.
Pytania do treści bajki: Kim chciała zostać Klarunia? Gdzie znalazła pomysły na wzory do swoich koronek? Jaka jest zima? – ilustracje zimowe, wzory na szybach, płatki śniegu i lodu w powiększeniu.
4. Aktywność muzyczno - ruchowa: „Taniec zimowych wróżek”
z wykorzystaniem marionetek z serwetek.
5. Burza mózgów: „Kto to jest koronczarka?”, Co to są koronki?

6. Prezentacja krótkich filmów pt. „Koronczarka” – prezentacja osoby, która robi koronki (strój, narzędzia, nici, wzory koronek), „Jak powstają koronki koniakowskie?”
7. Zabawa fundamentalna: „Koronki, koroneczki” – badanie właściwości koronek.
8. Zabawa z kodowaniem na stoliku: „Pomóż Klaruni znaleźć drogę do domu” – praca indywidualna. 5 latki dostają kartę pracy z mniejszą ilością kratek, a 6 latki z większą ilością.
9. Ewaluacja:

Afirmacja: Jestem z was dumna, że udało się wam zaprowadzić Klarunię do domu – odkodować drogę.

Dokończ zdanie: *Na dzisiejszych zajęciach(pokazać ruchem, gestem lub powiedzieć słowami co ci się podobało).*

Podziękowanie za aktywność na zajęciach – *każde dziecko otrzymuje kupon za wysiłek – naklejka.*

SCENARIUSZE ZAJEĆ OTWARTYCH DLA RODZICÓW

Scenariusz nr 1

Data: 26.03.2019r.

Prowadząca: Kamila Olechnowicz

Grupa wiekowa: dzieci 3- 4- letnie

Temat kompleksowy: Bohaterowie naszych bajek.

Temat zajęcia: "Królewna Śnieżka i siedmiu krasnoludków"

Treści podstawy programowej:

I. Fizyczny obszar rozwoju dziecka:

5) uczestniczy w zabawach ruchowych, w tym rytmicznych, muzycznych,

II. Emocjonalny obszar rozwoju dziecka:

6) rozróżnia emocje i uczucia przyjemne i nieprzyjemne, ma świadomość, że odczuwają i przeżywają je wszyscy ludzie

III. Społeczny obszar rozwoju dziecka:

8) obdarza uwagę inne dzieci i osoby dorosłe

IV. Poznawczy obszar rozwoju dziecka:

7) śpiewa piosenki z dziecięcego repertuaru

12) klasyfikuje przedmioty według: wielkości, koloru

Cele operacyjne: dziecko:

- zilustruje ruchem słowa piosenki;
- prawidłowo wykona ćwiczenia warg i języka;
- posłuży się określeniami: mały, mniejszy, najmniejszy, duży, większy, największy;
- rozróżni kolory: żółty, niebieski, zielony, czerwony, pomarańczowy;
- ozdobi czapkę przygotowanymi przez siebie elementami z kolorowej bibuły.

Metody: czynne, słowne, oglądowe, aktywizujące.

Formy pracy: indywidualna, grupowa.

Pomoce dydaktyczne: lusterka, płyta CD - Moje 3 i 4 lata "Krasnoludki", „Hej ho, hej ho, do domu by się szło", lusterka, papierowe czapki w różnych kolorach i wielkościach, chusta animacyjna, kartki A4 z narysowaną czapką, kolorowa bibuła, klej, uśmiechnięte i smutne buźki.

Literatura: Bliżej Przedszkola 11/2013, 7-8/2015, 3/2016, Grimm W., Grimm J., „Królewna Śnieżka i siedmiu krasnoludków”, Podstawa programowa wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego dla szkoły podstawowej, Wasilak A., „Zabawy z chustą”, Wójcik T., Cyrański C., Żaba-Żabińska W., „Moje 3 i 4 lata. Scenariusze zajęć muzyczno ruchowych”.

Przebieg zajęcia:

1. Czynności organizacyjne. Powitanie, zapoznanie dzieci z tematem i celem zajęć.

2. Zabawa paluszkowa "Bajkowa opowieść".

W bajkowym świecie, w kolorowym świecie

(zataczamy łuk jedną ręką, potem drugą - "rysujemy" tęczę)

z serduszek piernikowych domek znajdziecie.

(łączymy palce dwóch dłoni - tworząc z nich serce, następnie robimy daszek)

Obok domku - ścieżka. Do domu krasnoludków

(prostujemy po kolei palce prawej dłoni - zaczynając od najmniejszego)

wędruje Królowna Śnieżka, idzie powolutku.

("idziemy" palcami prawej dłoni po wnętrzu lewej)

W orzeszka łupince ktoś płynie, jak gdyby w niewielkiej łódeczce,

(naśladujemy palcami falowanie wody)

przyjrzyj się dobrze dziewczynce malutkiej Calineczce.

(przykładamy dłonie do oczu - robimy "okulary")

3. Ćwiczenia mięśni twarzy "Zaczarowane lusterka".

Dzieci przeglądając się w lusterku pokazują następujące czynności i postaci:

- ziewanie królowny - usta szeroko otwarte,

- zdziwienie krasnali - szeroko otwarte oczy i usta w kształcie litery "o",

- oblizywanie się krasnoludków po pysznym posiłku - dotykane czubkiem języka obrzeży warg, zataczanie koła,

- smutna Śnieżka - kąciki ust skierowane do dołu,

- wesoła królowna - kąciki ust skierowane do góry.

4. Zabawa ruchowo-naśladowcza inspirowana słowami piosenki „My jesteśmy krasnoludki”.

My jesteśmy krasnoludki, (wskazywanie na siebie palcem)

Hopsa sa, hopsa sa, (podskoki)

Pod grzybkami nasze budki (kucanie i pokazywanie dłońmi małych grzybków))

Hopsa sa, hopsa sa, (podskoki)

Jemy mrówki, żabie łapki, (dotykane naprzemienne dłońmi ust)

Oj tak ,tak, oj tak, tak, (potakiwanie głową)

A na głowach krasne czapki, (unoszenie złączonych wysoko dłoni)

To nasz znak, to nasz znak. (wskazywanie na siebie palcem)

Gdy ktoś zbłądzi, to trąbimy, (odgarnianie „trawy” obiema rękami)

Tru- tu- tu, tru- tu -tu, (naśladowanie gry na trąbce)

Gdy ktoś senny, to uspiemy, (dłoń przy ustach – „ziewanie”)

Lu lu lu, Lu lu lu, (kołysanie łączonych dłoni)

Gdy ktoś skrzywdzi krasnoludka, (grożenie palcem)

O jojoj, o jojoj To zapłacze niezabudka,(pokazywanie palcem płynących po policzkach łez)

Uuu, uuu. (pocieranie piąstkami oczu)

5. Zabawa dydaktyczna "Czapki krasnali".

Nauczycielka trzyma papierowe czapki w kształcie stożka. Pokazuje dzieciom kolejne czapki i chowa do skrzynki. Dzieci wymieniają kolory czapek, które udało im się zapamiętać. Nauczyciel potwierdza lub zaprzecza. Dzieci układają czapki na tablicy od najmniejszej do największej.

6. Zabawa z chustą animacyjną "Stań na kolorze".

Uczestnicy tańczą wokół chusty w rytm muzyki „Hej ho, hej ho, do domu by się szło”, gdy muzyka umilknie stoją na kolorze podanym przez prowadzącego. Kryterium sukcesu: sukcesem będzie, jak uda wam się stanąć na odpowiednim kolorze.

7. Warsztaty "Czapki krasnoludków".

Dzieci otrzymują kartki z narysowaną czapką. Następnie wydzierają kawałki kolorowej bibuły, formują z nich kulki, które przyklejają na czapce.

8. Ewaluacja.

Dzieci za pomocą buziek określają swoje zadowolenie z zajęć. Jeśli im się podobało, wieszają na tablicy buźkę uśmiechniętą. Jeżeli nie to wybierają buźkę smutną.

Scenariusz nr 2

Data: 27.02.2019 r.

Prowadząca: Magdalena Jama

Grupa wiekowa: dzieci 3- 4- letnie

Temat kompleksowy: Odwiedzamy różne sklepy.

Temat zajęcia: „Domek Baby Jagi”

Treści z podstawy programowej:

I. Fizyczny obszar rozwoju dziecka:

5) uczestniczy w zabawach ruchowych

II. Emocjonalny obszar rozwoju dziecka:

6) rozróżnia emocje i uczucia przyjemne i nieprzyjemne, ma świadomość, że odczuwają i przeżywają je wszyscy ludzie

III. Społeczny obszar rozwoju dziecka:

8) obdarza uwagę inne dzieci i osoby dorosłe

IV. Poznawczy obszar rozwoju dziecka:

5) odpowiada na pytania, opowiada o zdarzeniach z przedszkola, objaśnia kolejność zdarzeń w prostych historyjkach obrazkowych

Cele operacyjne: dziecko:

- rozróżni pokarmy zdrowe i niezdrowe,
- opowie znaną baśń na podstawie obrazków,
- ozdobi domek wybranymi przez siebie elementami z kolorowego papieru.

Metody: czynne, słowne, oglądowe, aktywizujące

Formy pracy: indywidualna, grupowa,

Pomoce dydaktyczne: płyta CD - Aktywność muzyczno- ruchowa wg Batii Strauss - „Oh Swalow”; kartki A4 z narysowanym kwadratem, kolorowe skrawki papieru w kształcie kwadratów, serduszek, kół; fotografie produktów spożywczych uznawanych powszechnie za zdrowe i niezdrowe.

Literatura: Bliżej Przedszkola nr 7- 8/ 2016, Podstawa programowa wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego dla szkoły podstawowej.

Przebieg zajęcia:

1. Powitanie rodziców oraz inscenizacja ruchowa do melodii „Oh Swalow”:

Część A: Hopa, hopa (podskoki), raz, dwa, trzy (kłaśnięcie w dłonie)-
powtórzenie 8 razy

Część B: uginanie kolan i wymachy ramion w rytm melodii (np. nóżki,
nóżki, nóżki...)

Część C: N- lka: Prawą rękę tutaj mam

Dzieci: Prawą rękę tutaj mam

N- lka: Lewą rękę tutaj mam

Dzieci: Lewą rękę tutaj mam

Część D: Prowadząca wymienia części ciała, a grupa powtarza, nazywając i pokazując je, np.: oczy, nos, broda itp.

Część C’: N- : Prawą nogę tutaj mam

Dzieci: Prawa nogę tutaj mam

N- lka: Lewą nogę tutaj mam

Dzieci: Lewą nogę tutaj mam

2. Rozwiązanie zagadki słownej „Dom”

Ślimak go na plecach nosi,

ptak ma go w gniazdeczku,

piesek w budzie, pszczoła w ulu,

człowiek na wsi lub w miasteczku.

- W jakich bajkach jest domek albo chatka?
(„Jaś i Małgosia”, „Kapturek”, „Trzy świnki”)

3. Historyjka obrazkowa „Jaś i Małgosia”.

Chętne dzieci opowiadają znana baśń zgodnie z kolejnymi obrazkami prezentowanymi przez nauczyciela.

4. Zabawa klasyfikacyjna „Zdrowe czy niezdrowe?”

Nauczyciel prezentuje dzieciom kosz z fotografiami różnych produktów spożywczych. Dzieci wskazują, które z nich są zdrowe, a które nie.

5. „Domek Baby Jagi”- warsztaty

Dzieci otrzymują kartkę z narysowanym kwadratem (12 cm x12 cm).

Dorysowują elementy: dach, płot, drzwi, okna itp. a następnie oklejają domek różnymi kolorowymi kawałkami papieru.

6. Ewaluacja.

Jeśli zajęcie podobało się dzieciom, wybierają uśmiechniętą buźkę i przypinają na tablicę. Jeśli nie- wybierają smutną buźkę.

Scenariusz nr 3 w języku angielskim

Data: 28.11.2018

Prowadzący: Jagoda Spek

Grupa: 4, 5 latki

Temat zajęcia: „Space travel - Kosmiczna wyprawa”

Cele ogólne:

- uczestnictwo w zabawach ruchowych, plastycznych, muzycznych, teatralnych;
- rozumienie prostych poleceń i reagowanie na nie;
- powtarzanie prostych rymowanek, piosenek;
- rozumienie ogólnego sensu krótkiego, czytanego opowiadania wpartego ilustracjami i ruchem.

Cele szczegółowe: Dziecko:

- zna kolory podstawowe;
- zna liczebniki (w zakresie 5 lub zakresie swoich możliwości);
- zna nazwę Ziemi, Księżycy;
- aktywnie uczestniczy w zabawach ruchowych;
- ozdabia wg swojego pomysłu sylwetę ludzika.

Metody pracy: metoda komunikatywna; metoda audiolingwalna; TPR;

Formy pracy: zbiorowa, indywidualna.

Środki dydaktyczne: CD; plakat „Układ Słoneczny”; sylweta Małej Mrówki i zielonego ludzika; niebieski materiał; lampki choinkowe – gwiazdki; sylwety planet w kolorach: niebieska, żółta, czerwona, zielona; historyjka obrazkowa do wybranego opowiadania; sylweta ludzika dla każdego dziecka; różne materiały plastyczne do ozdabiania;

Przebieg:

1. Powitanie rodziców przez dzieci.

Zabawą ruchowa do piosenki „Hello” Katarzyny Niemiec z płyty „Come and play with me”.

„Hello, hello

It's a beautiful day!

Hello, hello,

Clap your hands and say:

One, two, three, four, five!

Hooray!”

Now, hold your hands,

and make a turn.

Find a new partner

and sing again”

2. Zabawa dydaktyczna „Planets” („Planety”)

Nauczyciel pokazuje dzieciom plakat przedstawiający Układ Słoneczny: „This is space”.

Nauczyciel pyta dzieci o liczbę planet:

„How many planets can you see?

Let's count.

We can see eight planets.”

Nauczyciel pyta dzieci o kolory planet:

„What colour is this planet?

The planet is green/blue/red etc.”

3. Zabawa ruchowa „Space travel”

Dzieci udają się w podróż po kolorowych planetach.

Nauczyciel układa sylwety planet w dowolnych miejscach na podłodze w sali przedszkolnej. Przedszkolaki zamieniają się w rakiety (układają nad głowę „daszek” z rąk). N-l podaje nazwę koloru planety, a dzieci przemieszczają się do właściwej sylwety zgodnie z instrukcją nauczyciela (w tle słyszeć wybraną muzykę).

4. Zabawa z opowiadaniem „Little Ant's adventures in space” (Przygody Małej Mrówki w Kosmosie)

Nauczyciel pokazuje obrazki i opowiada przygody Małej Mrówki:

- 1) *„Little Ant goes in a rocket to the Moon. We can see Earth and the Moon.*
- 2) *Little Ant is on the Moon. This is the rocket. We can see three planets, too.*
- 3) *Little Ant meets a little green man. Hello, little green man! How are you?*
- 4) *The little green man gets In the rocket with little Ant.*
- 5) *Little Ant and the little green man are going to Earth. The rocket is close to Earth. The rocket is far from the Moon.*
- 6) *Little Ant and the little green man are on Earth.*
Welcome!

Nauczyciel mówi dzieciom, że mały ludzik z Księżycy zamieszka teraz z nimi. Prosi dzieci aby przywitały go radośnie słowami: *Welcome on Earth!*

5. Zabawa plastyczna „The little green man from the Moon” – „Mały zielony ludzik z Księżycy”

Nauczyciel zaprasza dzieci do stołów, aby ozdobiły swojego ludzika z Księżycy wg swojego pomysłu na przygotowanym szablonie oraz wykorzystały różne materiały plastyczne. N-l zachęca rodziców do pomocy dzieciom.

6. Pożegnanie gości piosenką „Bye, bye, goodbye!”

Scenariusz nr 4

Data: 02.04.2019 r.

Prowadząca: Agnieszka Kwolek

Grupa wiekowa: 5-6 latki

Temat: „Dzień i noc” - zabawy inspirowane grecką baśnią

Temat kompleksowy: „Praca rolnika”

Treści z podstawy programowej: I – 5, 7; II – 4, 6; III – 4, 5, 8, 9; IV – 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 16.

Cel ogólny: wzbogacanie wiedzy przyrodniczej o rytmie dobowym oraz następstwie dnia i nocy.

Cele operacyjne: Dziecko:

- podać rozwiązania zagadek;

- odpowie na pytania dotyczące baśni;
- potrafi wyjaśnić, w jaki sposób zachodzi zjawisko dnia i nocy;
- potrafi wyjaśnić, co to jest ‘doba’;
- odczytuje globalnie wyrazy: *słońce, dzień, noc*;
- rysuje palcem na piasku określone wzory;
- aktywnie uczestniczy w zespołowej pracy plastycznej.

Środki dydaktyczne: nagrania muzyczne („Budujemy ciszę”, „Obraz zmień”), tekst baśni, wydruk wyrazów (słońce, dzień, noc, doba), obrazki (słońce, księżyc), tamburyn, plansza do kodowania, kartoniki (żółte, niebieskie i czarne), wzór do kodowania, 2 pudła plastikowe z przezroczystą pokrywą, piasek, folia streczowa, pędzle, kubeczki z farbami, globus, latarka.

Metody: czynne: zadań stawianych dzieciom do wykonania, kierowania własną działalnością dziecka; słowne: rozmowa, instrukcja; percepcyjne: pokaz.

Formy pracy: grupowa, zespołowa, indywidualna.

Formy aktywności: językowa, ruchowa, plastyczna, taneczna, eksperyment

Przebieg:

1. Zaproszenie dzieci do koła piosenką rymowanką – zapraszanką „Budujemy ciszę” (Bliżej Przedszkola). Dzieci siedzą w kole, wyciszają się poprzez śpiewanie i pokazywanie gestów do piosenki.

Budujemy ciszę,
 Budujemy ciszę,
 Budujemy z klocków ciszę.
 Prawym uchem słyszę,
 Lewym uchem słyszę,
 Bardzo dobrze słyszę ciszę.

Dzielnie pompujemy,
 Dzielnie pompujemy,
 Balon ciszy bo tak chcemy.
 Prawe ucho słyszy,
 Lewe ucho słyszy,
 Jak w piwnicy tupią myszy.

Hałas przeganiamy,
Hałas przeganiamy,
Panią Ciszę zapraszamy,
Cicho jak motyle,
Cicho jak motyle
Posiedzimy tu przez chwilę.

2. Przywitanie się z gośćmi – rodzicami machaniem rękami.

3. „O czym będą zajęcia?” - rozwiązywanie zagadek przez dzieci:

Olbrzymia lampa,
co na niebie świeci.
Na całym świecie
i dla wszystkich dzieci. (słońce)
Noc ma brata.
Każdy wie,
że ten brat,
to właśnie (dzień)

Przychodzi do nas z dala,
gwiazdy na niebie zapala.
Do snu układa słońce,
a budzi gwiazd tysiące. (noc)

Globalne odczytanie napisów: słońce, dzień, noc.

4. Słuchanie greckiej baśni czytanej przez nauczyciela pt.: „Baśń o Dniu i Nocy”
Tekst w załączeniu.

Dzieci odpowiadają na pytania do tekstu: *Jaki kłopot miał Król Słońce? Jak postawił rozwiązać swój kłopot? Co dręczyło młynarzową? W jaki sposób księżniczki Dzień i Noc powróciły do królestwa swego ojca?*

5. „Dzień i noc” - zabawa badawcza z globusem.

Nauczycielka pyta dzieci, czy wiedzą, jak to się dzieje, że na kuli ziemskiej zachodzi zjawisko dnia i nocy? Demonstruje zjawisko za pomocą globusa i latarki, tłumaczy, że ziemia się obraca, słońce jest nieruchome i że dzięki ruchowi obrotowemu na ziemi mamy dobowy rytm dnia i nocy, że doba to jeden dzień i jedna noc.

= doba

6. „Dzień i noc” - zabawa ruchowa.

Dzieci reagują na dźwięk tamburyna – kiedy nauczyciel gra, oznacza to, że jest dzień i dzieci mogą biegać, kiedy tamburyno ucichnie, dzieci idą spać – kładą się na dywan i naśladują zasypianie.

7. „Dzień i noc” - kodowanie na dywanie.

Dzieci otrzymują dużą planszę do kodowania na dywanie oraz kartoniki w kolorze żółtym, niebieskim i czarnym. Zadaniem dzieci jest całą grupą ułożyć słońce i księżyc wg wzoru przedstawionego przez nauczyciela.

8. „Dzień i noc” - zabawa sensoryczna z piaskiem.

Nauczycielka dzieli grupę dzieci na dwa zespoły – rodzice dołączają do dzieci. Każdy zespół otrzymuje plastikowe pudło, w którym ukryte są białe lampki choinkowe. Na pokrywach pudeł znajduje się piasek. Zadaniem dzieci jest narysowanie na piasku słońca, kiedy lampki są zapalone i księżyc, kiedy są zgaszone. Zabawa trwa tak długo, aż każde dziecko wykona zadanie. (włączaniem i wyłączaniem lampek zajmuje się rodzic)

9. „Moje miasto za dnia, moje miasto nocą” - zespołowa zabawa plastyczna.

Nauczycielka dzieli wszystkie dzieci na dwa zespoły (inny skład niż w poprzedniej zabawie), do których dołączają rodzice. Każdy zespół otrzymuje „sztalugę” w postaci stolika, którego nogi zostały ciasno owinięte folią streczową i różne kolory farb plakatowych. Zadaniem zespołów jest namalowanie miasta (budynków, drzew, ulic itp.) na wszystkich bokach „sztalugi”, następnie umieszczają lampki choinkowe wewnątrz i sprawdzają, jak wygląda ich miasto za dnia, a jak wygląda nocą.

10. „Obraz zmień” - zabawa muzyczno – ruchowa (showpedagogika).

Nauczycielka zaprasza dzieci i rodziców do wspólnej zabawy z piosenką „Obraz zmień” wg A. Chartanowicz.

11. „Kciuki” - zabawa ewaluacyjna na zakończenie zajęć.

Nauczyciel zaprasza dzieci i rodziców do koła, prosi aby wyciągnęły kciuk:

- w górę -jeśli dobrze się bawiły;
- w bok – jeśli pół na pół;
- w dół – jeśli było im źle.

Nauczycielka dziękuje wszystkim za świetną zabawę i zaangażowanie.

Scenariusz nr 6

Data:15.11.2018 r.

Grupa wiekowa: 5-6 latki

Prowadząca: mgr Ewa Filipiak

Temat kompleksowy: „Listopadowe wspomnienia”

Temat: „W KRAINIE BAŚNI I BAJECZEK”.

Cele ogólne:

- Ćwiczenie zdolności ekspresyjnych w różnego rodzaju dziedzinach edukacyjnych,
- Rozwijanie wyobraźni dziecięcej oraz inspirowanie ich do wyrażania treści w formie ekspresji ruchowej,
- Rozwijanie zainteresowań dzieci bajkami i baśniami.

Cele operacyjne – dziecko:

- Potrafi uważnie wysłuchać fragmentów baśni i bajek,
- Wymienia bohaterów znanych bajek,
- Rozpoznaje wybrane bajki na obrazku i przyporządkowuje im bohaterów,
- Poprawnie rozwiązuje zagadki dotyczące bohaterów bajek,
- Zgodnie współdziała w grupie,
- Stosuje zwroty grzecznościowe wobec kolegów i koleżanek, oraz wobec gości odwiedzających przedszkole.

Formy aktywności: językowa, ruchowa, plastyczna.

Metody: czynne, słowne, praktycznego działania.

Organizacja pracy: Zbiorowa, indywidualna.

Pomoce dydaktyczne:

- obrazki tematyczne, napisy, zagadki bajki ,kredki, pisaki, muzyka na CD, kupon za wysiłek – buźka, pierniczki.

Literatura: Podstawa programowa z 14.02.2017, Program „Kocham Przedszkole” M. Pleskot, A. Staszewska - Mieszek WSiP, Atelier „Baśnie i legendy” WSiP, „Złota księga bajek, Opowieści ze wszystkich stron świata” wydawnictwo Wilga.

Przebieg zajęcia:

1. Nauczyciel zaprasza dzieci i rodziców do zabawy na powitanie: „Podaj rękę partnerowi” muzyka i ruch zabawa integracyjna wspólnie z rodzicami.
2. Wprowadzenie do zajęć: wysłuchanie piosenki „Witajcie w naszej bajce”.
3. Przywitanie:

Dziś na moje zawołanie

Niech się miły nastrój stanie

Niech w zabawach znajdzie się rozpoznawanie

Bajek, baśni, które znamy”

4. zadanie 1. Zagadki obrazkowe

Na dywanie rozłożone są ilustracje do znanych dzieciom bajek. Każda z ilustracji przykryta jest kartonem, w którym zostały wycięte okienka odsłaniające wybrany fragment obrazka. Zadaniem dzieci jest odgadnięcie tytułu bajek na podstawie rozpoznanego fragmentu. Dziecko uzasadnia swoją wypowiedź.

5. zadanie 2. Ćwiczenia w czytaniu pod hasłem „Kłopoty z baśniami”.

Zły czarnoksiężnik pozamieniał tytuły bajek. Przeczytaj wspólnie z rodzicem zamienione tytuły i podaj ich poprawne nazwy :

- „Cudowny Kapturek”
- „Janek i Gosia:
- „Kot w jednym bucie”
- „O rybaku i rudej rybce”
- „Czyścioszek”
- „Cztery Świnki”
- „Piękna Kaczka”
- „Królowa Piasku”
- „Drobineczka”
- „Wielka Syrena”

- Czarnowłosa i misie”

6. Opowieść ruchowa (dzieci i rodzice)

Dzieci przedstawiają za pomocą ruchu opowieść nauczycielki:

- Czerwony Kapturek idzie przez las do babci, zrywa kwiaty, goni motylki, podskakuje.
- Jaś i Małgosia błądzą po lesie, aż w końcu zasypiają pod drzewem.
- Marsz krasnoludków do domu po ciężkiej pracy, a tam Śnieżka sprząta domek krasnoludków: zmiata, zmywa naczynia...

7. zadanie 3.

Słuchanie fragmentów bajek czytanych przez nauczycielkę. Zadaniem dzieci jest odgadnięcie tytułu oraz wskazanie, co nie zgadza się w treści baśni

„Kopciuszek”

Księżę stanął przed gankiem domu wdowca, macocha wybiegła mu naprzeciw, zapraszając uprzejmie. Trzy córki, strojąc skromne minki, usiadły na krzesłach i wyciągnęły przed siebie nogi. Księżę zaczął mierzyć pantofelek, który, o dziwo, pasował na stopy wszystkich sióstr. – Ooo.., – zawołał księżę.

„Czerwony Kapturek”

Chrr..., chrrr.. – słyhać było głośne chrapanie wilka. Do chatki weszła mała dziewczynka w czerwonej czapeczce. Zbliżyła się do łóżka. Otworzyła usta i z wielkim apetytem połknęła smacznie śpiącego wilka.

„Kot w butach”

Był sobie pewien młynarz, który zostawił swemu kotu w spadku młyn i osła. – To ci dopiero majątek! – westchnął kot. Natychmiast więc wybrał się na zakupy do miasta i kupił sobie buty. Kocur tak wystrojony z lubością podkręcał węża, a sąsiedzi z podziwem mówili: No, no! To ci kocur!

„Brzydkie Kaczętko”

Nad jeziorem w swym gnieździe siedziała kaczka, wysiadywała pisklęta. Nudziła się ogromnie. Aż w końcu jedno po drugim zaczęły pękać jaja i wychodzić z nich piękne kaczuszki. Pozostało tylko jedno jajo, a z niego wyskoczył piękny, młody królewicz.

8. Zabawa przy piosence „My jesteśmy krasnoludki” (dzieci i rodzice).

9. zadanie 4. „Bajkowe puzzle”

Układanie puzzli z ilustracjami bajek, podanie tytułu bajki

10. Zakończenie zajęć

Myślę, że znakomicie się spisaliście, bohaterowie powrócili do swoich bajek. W krainie bajek zapanował ład i porządek. Chciałabym jednak upewnić się, czy na pewno jesteście takimi ekspertami od bajek i baśni.

O, jest tu jeszcze coś (nauczycielka wskazuje na kuferek). Co to może być i z jakiej bajki pochodzi? (pierniki – Jaś i Małgosia)

11. Ewaluacja zajęć.

Proszę, aby dzieci, którym podobały się dzisiejsze zajęcia, pomachały do mnie. Za wspaniałą pracę na zajęciach dzieci otrzymują bajkowe pierniki i kupony za wysiłek- buźka.

12. „Gadająca ściana dla dzieci i rodziców” wyrażanie opinii o zajęciu.

Scenariusz nr 7

Data: 12.02.2019 r.

Prowadząca: Teresa Soja

Grupa wiekowa: 5, 6 - latki

Temat zajęcia: „Bajki i bajeczki z przedszkolnej półeczki”

Podstawa programowa: PP- I/5, 9 II/4, III/5, IV/ 4, 14, 20.

Cele ogólne:

- Zapoznanie z wyglądem i charakterystycznymi cechami trójkąta,
- Rozwijanie logicznego myślenia.

Cele operacyjne: dziecko:

- Odkoduje napisy,
- Poda cechy trójkąta,
- Buduje dłuższe wypowiedzi w związku z wysłuchanym wierszem.
- Współpracuje z kolegami w czasie zabawy,
- Wyrazi swoje emocje za pomocą: ruchu, gestu lub słowa.

Metody: czynne, słowne, oglądowe, aktywizujące, kodowanie, elementy metody I. Majchrzak.

Formy aktywności: językowa, literacka, ruchowa, muzyczna, matematyczna, przyrodnicza.

Formy pracy: zbiorowa, indywidualna.

Pomoce dydaktyczne: teatrzyk Kamishibai (technika czytania i prezentacji wywodząca się z Japonii – teatr obrazkowy), obrazki do wiersza, taśmy liczbowe i litery do odkodowania, karty pracy dla dzieci, klej, trójkąty różnych rozmiarów.

Literatura: Wiersz D. Wawilow, N. Usenko „Trójkątna Karolina”.

Przebieg zajęcia:

1. Muzyczna powitanka: „Jedna rączka, druga”
2. Zagadki słowne z elementami metody I. Majchrzak – dotyczące słów
TRÓJKĄTNA KAROLINA
3. Zabawa fundamentalna: „Magiczna figura” – określanie cech trójkąta, gdzie jest dół, a gdzie góra? Magiczna figura, bo nie wiadomo gdzie dół, a gdzie góra. Troje chętnych dzieci kładzie się na dywanie w kształcie trójkąta.
4. Zabawa „Kodowanie na dywanie” – ułóż kartoniki wg kodu, a dowiesz się jak wygląda dom Trójkątnej Karoliny.
5. Teatrzyk kamishibai pt. „Trójkątna Karolina”. Pytania do treści bajki: „Jak wyglądał kraj w którym mieszkała Trójkątna Karolina? Kim była Karolina? Co w wierszu było w kształcie trójkąta? Kto chciał poślubić Karolinę? Jak skończyła się historia Karoliny?
6. Twórcza aktywność słowna: „Zmień zakończenie bajki”.
7. Twórcza aktywność plastyczna dzieci: „Trójkątna bajka” – układanie z trójkątów: postaci, zwierząt, zamku, statku, kwiatów.
8. Ewaluacja:
Afirmacja: Jestem z was dumna, że udało się wam wykonać piękne prace.
Mini wywiad: Co ci się podobało na dzisiejszych zajęciach?
Podziękowanie za aktywność na zajęciach – *każde dziecko otrzymuje kupon za wysiłek – naklejka.*

LITERATURA

Książki:

1. 50 opowieści na dobranoc
2. Bettelheim B., *Cudowne i pożyteczne. O znaczeniach i wartościach baśni.* t. 1–2, PIW, Warszawa 1996.
3. Brett D. *Bajki, które leczą*, Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, Gdańsk 2003.
4. *Brzechwa dzieciom*, Oficyna Wydawnicza G & P
5. Chmielewska J. M. *Bajki bez barier, części I – XXIV*, Stowarzyszenie Rodziców Dzieci Niepełnosprawnych *Światelko*, Szklarska Poręba 2016.
6. Ciarkowska J. U. i inni, *Baśniowy świat + kaseta*, 2001 Innowacje
7. Cybulska J. (i in.) *Inscenizowanie zabaw na podstawie literatury dziecięcej*, WSiP, Warszawa 1991
8. Cybulska J. i inni, *Inscenizowanie zabaw na podstawie literatury dziecięcej*, 1991 WSiP
9. Duszyńska J., *Cudaczek – Wyśmiewaczek*, Oficyna Wydawnicza G & P
10. Dziurzyńska T. i inni, *A jak będzie słońce, a jak będzie deszcz*, 1996 WSiP
11. Fachner I. – Sędzicka, *Scenariusze szkolnych uroczystości*,
12. Forma B., *Dziecko aktorem + kaseta I i II część*, 1999 Iwanowski WiP
13. Forma B., *Rok w wierszu i piosence + kaseta I i II część*, 1998 ZWiR Iwanowski
14. Gellner D., *Deszczowy król. Teatrzyki dziecięce*, 1997 WSiP
15. Klimek – Michno K., *Zabawy z książką*, 2018 CEBP 24.12 Sp. z o.o.
16. Korczak J., *Król Maciuś I –*
17. Kotowska M., *Rymowanki wrażliwe na tematy kłopotliwe. Wiersze terapeutyczne*, 2011 Jedność
18. Kozłowska U., *Inscenizacje nie tylko dla dzieci*, 2015 CEBP 24.12 Sp. z o.o.
19. Kulczyk Fundacja, *Mądre bajki z całego świata.*
20. Ługowska J. *Bajka w literaturze dziecięcej*, Młodzieżowa Agencja Wydawnicza,
21. Majewski R., *Wiosenne nutki + kaseta*, 2000 Iwanowski WiP
22. McKie A., *50 opowieści na dobranoc*, 1993 Podsiedlik – Raniowski i Spółka
23. Megrier D., *Zabawy teatralne w przedszkolu*, 2000 Cyklady
24. Misiurska A., *Zróbmy teatrzyk lalkowy*, 1991 WSiP
25. Molicka M. *Bajkoterapia. O lękach dzieci i nowej metodzie terapii*, Media Rodzina, Poznań 2002

26. Molicka M., *Bajki terapeutyczne 4 płyty audio*, Media Rodzina
27. Molicka M., *Bajki terapeutyczne*, Media Rodzina, Poznań 1999.
28. Perrault Ch., *Baśnie*, Podsiedlik – Raniowski i Spółka
29. Pertler C., Pertler R., *Baśnie w przedszkolu – bajkoterapia*, 2012 Jedność
30. Praca zbiorowa pod red. I. Dudzińskiej, *Metodyka wychowania w przedszkolu*, Warszawa, 1978, WSiP
31. Praca zbiorowa pod red. M. Kwiatowskiej, *Podstawy pedagogiki przedszkolnej*, Warszawa, 1985, WSiP
32. Praca zbiorowa pod red. St. Fryciego i Izabelii Kaniowskiej – Lewańskiej, *Kultura literacka w przedszkolu*, Warszawa, 1988, WSiP
33. Praca zbiorowa, *Najpiękniejsze bajki*, Podsiedlik – Raniowski i Spółka
34. Rose C. i inni, *Komplet Zabawy Fundamentalne*, Transfer Learning Solutions
35. Rudolf E., *Istoty fantastyczne we współczesnej literaturze popularnej*.
36. Tuwim J., *Wiersze dla dzieci*, Podsiedlik – Raniowski i Spółka Warszawa 1988.

Artykuły z czasopisma *Bliżej przedszkola*:

1. Borowiecka A., *Dzień z życia żuka – bajka psychoedukacja dla dzieci zmęczonych*, nr 1/2015, s.18
2. Borowiecka A., *Wielki artysta – bajka z elementami relaksacji dla dzieci smutnych*, nr 1/2015, s.19
3. Gąsienica G., *Dzień z życia żuka – zabawy i zadania do bajki terapeutycznej*, nr 1/2015, s 20
4. Gąsienica G., *Wielki artysta – zabawy i zadania do bajki terapeutycznej*, nr 1/2015, s 21
5. Borowiecka A., *Wielki wulkan gniewu – bajka z elementami relaksacji dla dzieci rozzłoszczonych*, nr 2/2015, s. 18
6. Gąsienica G., *Wielki wulkan gniewu – zabawy i zadania do bajki terapeutycznej*, nr 2/2015, s 20
7. Borowiecka A., *Jeżyk Igiełka – bajka psychoedukacyjna dla dzieci, które się zgubiły*, nr 2/2015, s. 12
8. Gąsienica G., *Jeżyk Igiełka – zabawy i zadania do bajki terapeutycznej*, nr 2/2015, s. 14
9. Borowiecka A., *Zguba misia Kubusia – bajka psychoedukacyjna dla dzieci, które zgubiły ulubioną maskotkę*, nr 3/2015, s. 15

10. Gąsienica G., *Zguba misia Kubusia – zabawy i zadania do bajki terapeutycznej*, nr 3/2015, s. 18
11. Borowiecka A., *Daj na zgodę – bajka psychoedukacyjna dla dzieci, pokłóconych*, nr 4/2015, s. 18
12. Gąsienica G., *Daj na zgodę – zabawy i zadania do bajki terapeutycznej*, nr 4/2015, s. 19
13. Borowiecka A., *Pajacyk Pepe – bajka psychoedukacyjna dla dzieci, odrąconych przez grupę rówieśników*, nr 6/2015, s. 54
14. Gąsienica G., *Pajacyk Pepe – zabawy i zadania do bajki terapeutycznej*, nr 6/2015, s. 56
15. Śniarowska J., *Już się nie boję – bajki terapeutyczne dla przedszkolaków, Droga do domu*, nr 7 – 8/2015, s. 92
16. Śniarowska J., *Zapominajka*, nr 7 – 8/2015, s. 98
17. Borowiecka A., *Bajka o chytrych pajęczkach – bajka edukacyjna dla dzieci zachłannych*, nr 6/2015, s. 104
18. Borowiecka A., *Bajka o tchórzliwej myszce i molu książkowym – bajka terapeutyczna dla dzieci z lekiem wysokości*, nr 6/2015, s. 106
19. Borowiecka A., *Bajka o lwie, strusiu i dwóch papugach – bajka edukacyjna dla dzieci, które się złączą*, nr 6/2015, s. 109
20. Borowiecka A., *Bajka o poszukiwaniu wszystkiego – bajka edukacyjna dla dzieci, które potrafią docenić tego, co mają*, nr 6/2015, s. 112
21. Gąsienica G., *Zabawy i sytuacje edukacyjne do bajek*, nr 6/2015, s. 115
22. Borowiecka A., *Świnka Inka – bajka psychoedukacyjna dla dzieci, które boją się wizyty u fryzjera*, nr 11/2015, s. 26
23. Gąsienica G., *Świnka Inka – zabawy i sytuacje edukacyjne do bajki terapeutycznej*, nr 11/2015, s. 28
24. Borowiecka A., *Igiełka i krokodyle łzy – bajka psychoedukacyjna dla dzieci, które boją się pobierania krwi*, nr 12/2015, s. 22
25. Gąsienica G., *Zabawy i sytuacje edukacyjne do bajki terapeutycznej*, nr 12/2015, s. 23
26. Borowiecka A., *Pusia, Trufel i nocne strachy – bajka psychoedukacyjna dla dzieci, które boją się ciemności*, nr 1/2016, s. 18
27. Gąsienica G., *Pusia, Trufel i nocne strachy – zabawy i sytuacje edukacyjne do bajki psychoedukacyjnej*, nr 1/2016, s. 20
28. Borowiecka A., *Słońce na topoli – bajka edukacyjna o współpracy z innymi*, nr 2/2016, s. 22
29. Gąsienica G., *Słońce na topoli – zabawy i sytuacje edukacyjne do bajki edukacyjnej*, nr 2/2016, s. 24

30. Borowiecka A., *Doktor ząbek i krokodyl – bajka edukacyjna dla dzieci, które boją się wizyty u dentysty*, nr 3/2016, s. 28
31. Gąsienica G., *Doktor ząbek i krokodyl – zabawy do bajki edukacyjnej*, nr 3/2016, s. 30
32. Borowiecka A., *Tuptuś i Malina – bajka psychoedukacyjna dla dzieci, które biorą cudze rzeczy bez pozwolenia*, nr 4/2016, s. 18
33. Gąsienica G., *Tuptuś i Malina – zabawy do bajki psychoedukacyjnej*, nr 4/2016, s. 30
34. Borowiecka A., *Rwąca rzeka – bajka edukacyjna dla dzieci, które są zbyt ufne wobec nieznajomych*, nr 11/2016, s. 18
35. Krawczyńska D., *Uczucia niechciane. Strach*, nr 12/2016, s. 28
36. Borowiecka A., *Puszek Łakomczuszek – bajka edukacyjna dla dzieci, które jedzą zbyt dużo słodczy*, nr 1/2017, s. 14
37. Gawlik K., *Syrenie siostry – bajka o tolerancji*, nr 2/2017, s. 20
38. Borowiecka A., *Pafnucy i Mądralinka – bajka psychoedukacyjna dla dzieci, którym często zdarzają się różne niepowodzenia*, nr 2/2017, s. 22
39. Krawczyńska D., *Uczucia niechciane. Tęsknota*, nr 5/2017, s. 22
40. Duda E., *Jak dzięki wykorzystaniu bajek dotrzeć do świata dziecka*, nr 7 – 8/2017, s. 16
41. Bugajska A., *Misja ratunkowa w Krainie Bajek*, nr 10/2018, s. 18

Artykuły z Internetu:

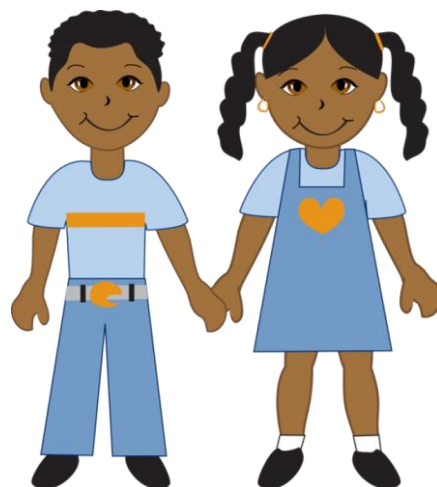
1. Pietroń A., *Wpływ bajek i baśni na rozwój dziecka*,
<http://przedszkolenr1.przedszkolowo.pl/publikacja/123126/wpływ-bajek-i-basni-na-rozwoj-dziecka>
2. Pora W., *Baśń i bajka w pracy z dziećmi przedszkolnymi*,
<https://szkolnictwo.pl/index.php?id=PV1183>
3. Skawińska W., *Bajkoterapia, czyli dlaczego dzieci potrzebują opowieści*,
<https://dziecisawazne.pl/bajkoterapia-czyli-jak-opowiadac-bajki/>
4. <https://bajkidladzieci.net/do-poczytania.php>

Przygotowała: Teresa Soja

ZAŁĄCZNIKI

Załączniki do scenariusza zajęć nr 5

Klekotek miał 3 ulubionych dzieci w Polsce i 2 w Afryce.
Narysuj na dole w ramce tyle kropek, ile razem lubił
Klekotek.

Podpisz cyfrą, ile jest dzieci. Wstaw odpowiedni znak $>$, $<$, $=$.

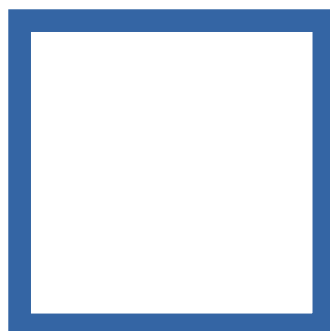
.....

.....

.....

.....

.....

.....

Załącznik do scenariusza zajęć nr 6:

„Czerwony Kapturek”

Piosenka: „Witajcie w naszej bajce”

Witajcie w naszej bajce, słoń zagra na fujarce,
Pinokio nam zaśpiewa, zatańczą wkoło drzewa,
Tu wszystko jest możliwe, zwierzęta są szczęśliwe,
A dzieci wiem coś o tym latają samolotem.

Ref.:

Nikt tutaj nie zna głodu, nikt tu nie czuje chłodu
I nawet ja nie kłamię, nikt się nie skarży mamie.
Witajcie w naszej bajce, słoń zagra na fujarce,
Pinokio nam zaśpiewa, zatańczą wkoło drzewa,
Bo z wami jest weselej, ruszemy razem w knieje,
A w kniejach i dąbrowach przygoda już się chowa.

Ref.:

My ją znajdziemy sami, my chłopcy z dziewczętami,
A wtedy damę słowo, że będzie kolorowo.

WIEWIÓRKA:

Snuj się, snuj, bajeczko!
A było tak: niedaleczko,
Właśnie tutaj, nad rzeczką,
Mieszkała rodzina z córeczką.
Córeczka, chociaż mała,
Swej matce pomagała:
Zamiatała podłogę,
Pełła grządki ubogie,
Chrust zbierała też czasem,
Bo mieszkały pod lasem,
Niosła proso dla kurek..

Razem wszyscy aktorzy

A zwała się, po prostu, Czerwony Kapturek.

Czerwony Kapturek

Mam warkoczyk, Modre oczy,
Buzię mam jak mak.
Czerwony Kapturek
To ja zwę się tak.
W tej chatce, przy mamie ,Mój cały świat,
Nie psocę, nie kłamię, A mam sześć lat.

Wszyscy

Pewnego ranka mama rzekła do Czerwonego Kapturka:

MAMA

Czerwony Kapturku, córeczko miła,
proszę, byś babcię odwiedziła.
Zaniesiesz krople od bólu ucha i słodki syrop od bólu brzucha.

TATA

Uważaj w drodze, Czerwony Kapturku, bo wilk grasuje na leśnym pagórku.

PIOSENKA: „Szumią w lesie stare drzewa”

DRZEWA

My drzewa rośniemy w lesie, różne nowiny wiatr nam niesie.
Zły wilk tutaj rozrabia. Łobuz! Jedzenie innym wykrada.

WILK

Głodny jestem niesłychanie, nic nie jadłem na śniadanie.
O! Idzie mała dziewczynka. Wygląda jak malinka.
Dzień dobry dziewczynko mała.
Co robisz w lesie sama?

CZERWONY KAPTUREK

Idę odwiedzić babcię, bo jest chora.

Wilku, ty nie wyglądasz na potwora.

WILK – (siedzi skulony, uśmiechnięty)

Jestem grzeczny, jestem miły, chcę, by mnie dzieci lubiły.

CZERWONY KAPTUREK

Ojej! Muszę już uciekać, babcia na mnie czeka.

WILK:

Słodka dziewczynko biegnij tą dróżką Nazbierasz tam dla babci kwiatuszków.

(Czerwony Kapturek wybiega, macha wilkowi na pożegnanie ręką. Wilk zaciera ręce.)

WILK Mniam, mniam. Najpierw zjem babcię, potem dziewczynkę i już nie będę głodnym wilkiem. (Wilk puka do drzwi chatki babci.)

BABCIA

Kto tam?

WILK

To ja, Czerwony Kapturek, twoja wnuczka kochana.

BABCIA

Wejdź proszę, czekam na ciebie już od rana.

(Wilk wbiega do domku ale babcia ucieka. Następnie nakłada babci czepek i okulary, kładzie się do łóżka i przykrywa kocem po szyję.)

WILK

Kto tam?

CZERWONY KAPTUREK

To ja, Czerwony Kapturek, twoja wnuczka kochana.

WILK

Wejdź szybko!

Mam na ciebie apetyt już od rana. (Czerwony Kapturek podchodzi do babci i zadaje pytania, wilk zasłania się.)

CZERWONY KAPTUREK

Babciu? Dlaczego masz takie duże oczy?

WILK

Żeby cię dobrze widzieć.

CZERWONY KAPTUREK

Babciu? Dlaczego masz taki wielki nos?

WILK

Żeby cię z daleka poczuć.

CZERWONY KAPTUREK

Babciu? Dlaczego masz takie duże uszy?

WILK

Żeby cię dobrze słyszeć.

CZERWONY KAPTUREK

Babciu? Dlaczego masz takie wielkie zęby?

WILK

Żeby cię szybciej zjeść. No nie! Czerwony Kapturek też uciekł mi!

Ale co to w koszyku zostały smakołyki. (udaje że je zjada)

Ale miałem obiad wspaniały, teraz odpocznę, żeby zęby się wyspały.

DRZEWA:

Tuż obok domku babci pan leśniczy spacerował Ale zamiast śpiewu ptaszków, chrapanie słyszał.

PAN LEŚNICZY

Czy ja dobrze słyszę? Czy mnie słuch nie myli?

Babcia chrapie jak sto krokodyli.

PAN LEŚNICZY (Pan leśniczy wchodzi do chatki i budzi wilka.)

Hej, wilku bury! Łapy do góry!

Coś zrobił z babcią i Czerwonym Kapturkiem?

WILK – (przestraszony)

Chciałem zjeść babcię i wnuczkę. Ale mi U, u, uciekły (Zaczyna płakać)

PAN LEŚNICZY

Zaraz za to dam ci bolesną nauczkę. (Pan leśniczy chwyta miotłę i goni wilka.

Na scenę wchodzi babcia i dziewczynka)

WILK

Bardzo przepraszam, narozrabiałem, ale ja tylko najeść się chciałem.

BABCIA

Wilku! Obiecuj, że będziesz grzeczny.

WILK – (rękę podnosi do góry)

Przyrzekam wszystkim tutaj obecnym: warzywa i owoce od dziś kupuję, nikogo już nie zjem – obiecuję.

DZIK:

Gajowy był w siódmym niebie.
Okręcił babcię dookoła siebie,
Uściskał się z Czerwonym Kapturkiem,
A wilka związał bardzo mocnym sznurkiem
I zawiózł od razu prosto do Warszawy.
Oto jest koniec bajki i koniec zabawy.

JELEŃ:

A wiecie co z wilkiem się dzieje?
Wilk pożegnać musiał knieję
I zamieszkał w warszawskim zoo,
Gdzie mu niezbyt wesoło,
Toteż jest na wszystkich zły
I przez kraty szczerzy kły.

ZAJĄCZEK:

Nie podchodźcie do klatki za blisko,
Bo to bardzo niebezpieczne wilczysko.
A teraz już dzieci koniec.
Nie pytajcie mnie więcej o nic,
Bo gdybym coś więcej wiedział,
To bym wam sam opowiedział.

Piosenka: Kochamy Świat

KONIEC